ЧАСОПИС УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТИЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові» (Рим. 1:16)

№ 5 (188)
ТРАВЕНЬ
2020 РОКУ

ФРАНКЛІН ГРЕМ, КІРК КАМЕРОН, ТОНІ ПЕРКІНС ТА ЩЕ 300 ВІДОМИХ ДІЯЧІВ США ЗВЕРНУЛИСЯ ДО КОНГРЕСУ З ПРОХАННЯМ ЗАХИСТИТИ ЦЕРКВИ

Майже 300 пасторів закликали Конгрес США захистити релігійні організації від судових позовів, яких очікують найближчим часом від людей, котрі підозрюють, що захворіли на коронавірус у церкві

У листі пояснюється, що існує занепокоєння можливим «сплеском судових процесів» з боку людей, які можуть припускати, що мали контакт з хворим на COVID-19 та, власне, самі були інфіковані вірусом в стінах церкви або місії.

Пастори просять Конгрес США включити церкви в список осіб з обмеженою юридичною відповідальністю і зафіксувати це в наступному пакеті з відновлення економіки США після пандемії COVID-19.

Євангеліст Франклін Грем, доктор та пастор Джеймс Добсон, християнський автор Ерік Метаксас, президент Ради сімейних досліджень Тоні Перкінс та актор Кірк Камерон – одні з тих, хто 12 травня підписав та подав лист на розгляд Конгресу.

«Щоб уникнути цих непередбачуваних наслідків, ми пропонуємо Конгресу діяти швидко, щоб забезпечити імунітет або обмежену відповідальність релігійних організацій від звинувачень в інфікуванні людей на богослужінні та під час благодійних заходів. Американські церкви завжди стояли на передовій, годували голодних, одягали та лікували безпритульних, допомагали притулкам. Тепер нас можуть звинуватити в інфікуванні людей через контакт з ними», – говориться в листі.

ЦЕРКВА І ДЕРЖАВА

Тема взаємовідносин Церкви та держави непроста. Від правильної або неправильної форми відносин поміж цими двома інститутами буквально залежить доля народів. Через те, що інститути Церкви і держави мають конкретну модель взаємин у задумі Бога, варто вивчити цю модель і відповідно до неї діяти.

Один із яскравих прикладів неправильних взаємовідносин Церкви і держави – модель цезаропапізму. У країнах східного християнства, особливо в царській Росії, правителі використовували православну Церкву як інструмент самодержавства. Церква була частиною державного апарату.

У Середньовіччі в західних країнах були відхилення в інший бік – римські папи чи єпископи зазіхали на владу королів і самі уподібнювалися світським монархам. Ця крайність називається цезаропапізмом.

Бог і кесар

Багато проповідників формують образ взаємовідносин держави і Церкви на словах Ісуса в Євангелії: «Віддавайте кесареве кесарю, а Боже – Богу» (Мт. 22:15-21). Вимальовується картина так, ніби в Бога є Свої справи, і хай кесар не суне свій ніс в них, а у кесаря – своя робота, і хай Бог її не торкається.

Але ці слова Ісуса говорять про відділення Церкви від держави як сукупності окремих інститутів.

Церква має бути відділена від держави, однак суспільство й держава не повинні бути відділені від Бога.

І саме за присутність Бога і Його Слова в суспільстві і в державі відповідає Церква. Біблійна історія Ізраїлю свідчить про те, що не тільки Церква, але й держава повинні відображати Божий характер.

Біблія відкриває, що Бога дуже хвилює поведінка царів. Бог говорить: цей цар робив угодне в очах Господа, а цей чинив неугодне… Багато хто з церковних людей скажуть: це слова про віруючого царя, який правив в умовах теократії. А яка різниця? Хіба не всі президенти покликані діяти справедливо і хіба від їх політичних рішень не залежать духовний та моральний стан громадян? Чи Десять заповідей тільки для віруючих людей, чи, може, вони для всіх? Якщо правитель не вірить в Законодавця, чи йому дозволено вбивати, красти, обманювати, зазіхати на чуже? Існування Бога і Його натурального закону не залежить від віри людей.

Навпаки, доля і щастя людей залежать від їх віри в Законодавця та від виконання Його Закону. Закон і Законодавець просто існують, і той, хто живе за законом, тим же законом благословляється.

Роль Церкви

Уряд і держава покликані, як каже Біблія, «чинити суд і правду», тобто творити справедливість і правду, а Церква повинна стояти на сторожі Істини – берегти духовні і моральні принципи та доносити їх до суспільства, до еліт, у тому числі до людей, які мають державну владу.

Роль Церкви в суспільстві – бути народною совістю, тобто говорити всім правду – правду, яка торкається всіх сфер життя, навіть якщо ця правда дорого коштує. «Бо уста священника знання стережуть та Закона шукають із уст його, бо він Ангол Господа Саваота» (Мал. 2:7). Так чинили Божі пророки, так робив Іван Хреститель. І вони своїми справами показали ціну правди. Але також показали ціну благословення, яке слідує за правдою!

Історія і сучасна Україна

У часи нацистської Німеччини християни поділилися на три категорії у ставленні до дій Гітлера. Найбільша частина підтримала його, захопившись ідеєю великої Німеччини та ролі фюрера в ній. Це номінальні віруючі, які пережили духовну ерозію під впливом панівної в Німеччині ще з XIX століття ліберальної теології.

Друга категорія – це живі християни, які не цікавилися політичними подіями, вважаючи їх недуховними. Вони пе-

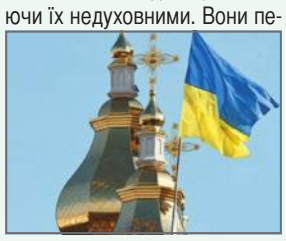

ребували під впливом популярного саме в Німеччині пієтизму – вчення, яке розділяє світ на духовний і недуховний.

І тільки дуже невелика група – третя категорія німецьких віруючих, серед них пастор Дітріх Бонхоффер, вирішили не мовчати. Але їх голос був, як волання в пустелі, вони не стали критичною масою, спроможною змінити хід історії.

Німецька Церква, покликана бути совістю народу, у першій половині XX століття мовчала, тому німецький народ став безсовісним. Ціна, яку світ заплатив за цю безсовісність, була непомірною…

Яка совість, така й людина. Яка церква – такий і народ, така й держава. Історія чітко свідчить про реальність цих закономірностей.

Ярослав Лукасик.

СВІТЛО ДЛЯ СВІТУ

У перший день творення видимого світу Бог-Творець сказав: «Хай станеться світло!». І сталося світло. І побачив Бог світло, що добре воно, і Бог відділив світло від темряви» (1М. 1:3).

Для Бога було дуже важливо відділити світло від темряви. Адже Сам Бог є світлом.

У Євангелії від Івана читаємо слова Ісуса Христа: «Я світло для світу. Хто йде вслід за мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя» (Ів. 8:12). Прихід Господа Ісуса Христа на землю описаний словами пророка Ісаї: «Народ, який в темряві ходить, Світло велике побачить, і над тими, хто сидить у краю тіні смерти, Світло засяє над ними!» (Іс. 9:1).

У людських серцях не було місця для милості та співчуття, любові до ближнього і ворога. Кожна людина, що народжувалася у світі, отримувала від батьків генетично закладену гріховну природу. Темрява заполонила серця людей. Тому перший світ і був погублений великим потопом. Але й це не змінило людське серце. Зло міцно вкоренилося. Людина повсякчасно намагалася порушити Божі принципи. Лише любов Бога-Отця могла зруйнувати цю сердечну твердиню.

«Заплата за гріх – смерть» (Рим. 6:23). Це добре розумів наш Спаситель. Кожне слово, промовлене із Його уст, було спрямоване на переміну сердець тих, хто його почує. Він навчав три з половиною роки і приготував багато послідовників. На горі Фавор Ісус показав Своїм учням істинний вигляд християнина – «Обличчя Його, як те сонце, засяяло, а одежа Його стала біла, як світло» (Мт. 17:2).

І коли настав відповідний час, Ісус Сам став жертвою за гріх світу. «Суд же такий, що світло у світ прибуло, люди ж темряву більш полюбили, як світло, лихі бо були їхні вчинки» (Ів. 3:19). Після Свого вознесіння до Отця Ісус не залишив нас без світла. Він зробив нас світлом для цього світу.

«Ви – світло для світу» (Мт. 5:14), навчав Ісус. «Ви бо були колись темрявою, тепер же ви світло в Господі, – поводьтеся як діти світла, бо плід світла знаходиться в кожній доброті, і праведності, і правді» (Еф. 5:8-9).

Кожен, хто приходить до Ісуса Христа з покаянням, отримує від Нього разом з прощенням і нову та світлу природу, Божі думки та наміри, плани і задуми. Отже, ми, християни, є світлом від Бога серед темного світу гріха, що оточує нас. І наше завдання – не ховати світло під посудину.

«Не може сховатися місто, що стоїть на верховині гори. І не запалюють світильника, щоб поставити його під посудину, але на свічник, і світить воно всім у домі. Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 5:14-15).

Наше життя може стати прекрасним свідченням для людей, що живуть у гріху, якщо ми будемо звіщати їм Євангеліє, допомагати у вирішенні складних життєвих ситуацій, постійно молитися про їхнє навернення до Христа. У притчах читаємо: «А путь праведних – ніби те світло ясне, що світить все більше та більш аж до повного дня!» (Пр. 4:18).

ЗАКОПАНИЙ ТАЛАНТ

«І я побоявся, пішов і талант твій сховав у землю. Ото маєш своє…» (Мт. 25:25).

Один із аспектів нашої відповідальності перед Богом – відповідальність за довірені нам здібності й таланти. Про негативний приклад невірного раба, який нічого не надбав, часто згадують на церковних богослужіннях, застерігаючи від такої поведінки. Ми це знаємо, але все одно… закопуємо! І в кожній церкві є люди, які ходять на зібрання з «лопатами»…

Хлопчик звернувся до Бога в записці: «Дорогий Господи, з церквою все гаразд, тільки служіння дуже нудні. Чи не міг би Ти написати кілька нових пісень? Твій друг Беррі» (Річард Вурмбранд «Із вуст дитини»).

Ми майже щодня натрапляємо в мережі на захоплюючі прояви людських здібностей у різних сферах. Хіба не мало б бути розмаїття талантів і в церковних зібраннях?

Традиційне богослужіння не передбачає більше трьох-чотирьох видів діяльності – спів і музика, поезія, риторика… У стінах дому молитви це, мабуть, виправдано. Хоча різноманітність і там не завадить. Але життя церкви не обмежується приміщенням для зібрань. Тому важливо допомогти кожному учаснику Христового Тіла відчути себе потрібним і розвинути свої здібності у певному служінні.

На мою думку, у християнському середовищі два негативні явища стримують розвиток талантів.

Закінчення на стор. 7

ПАСТКА БЛАГОДАТІ

Історик та мистецтвознавець Роберт Г'юз розповідає про злочинця, засудженого до довічного ув'язнення в тюрмі суворого режиму на острові десь біля берегів Австралії. Якось ні з того ні з сього каторжник накинувся на свого товариша і забив його до смерті. Вбивцю відвезли назад на материк. Він постав перед судом і відверто, без найменшого хвилювання зізнався у скоєному. Про те, що сталося, він анітрохи не шкодував, хоча, за його словами, нічого не мав проти того чоловіка.

– У чому справа? – запитав спантеличений суддя. – Який був мотив?

Каторжник відповів, що більше не міг зносити ув'язнення на острові і не бачив сенсу свого життя.

– Я все розумію, – сказав суддя. – Якби ви кинулися в океан, це нікого б не здивувало. Але для чого ви вбили людину?

– Я католик, – заговорив каторжник. – Здійснивши самогубство, я потраплю прямо в пекло, а от після вбивства мене привезуть в Сідней – і я зможу висповідатися, перш ніж мене повісять. Тоді Бог мені простить.

Ми звикли говорити про Бога як про люблячого Отця, Який хоче простити нам; про благодать як про владу, що розриває вузи, як про милосердя, що долає навіть найглибші розбіжності. Але в концепції благодаті є щось небезпечне, скандальне. Ймовірність «зловживання благодаттю» в усій своїй непривабливості виявилася під час розмови з одним моїм знайомим – назву його Данієлем. Якось увечері ми сиділи в ресторані, і Данієль заявив, що збирається розлучитися з дружиною, з якою прожив 15 років. Він знайшов молодшу й красивішу: «З нею я знову добре почуваюся, такого я вже багато років не відчував». З дружиною в Данієля особливих непорозумінь не виникало. Просто йому захотілося перемін. Будучи християнином, Данієль чудово розумів особисті та моральні наслідки свого рішення. Якщо він покине дружину, то завдасть їй та трьом своїм дітям болю. І все ж потяг до молодої жінки було надто сильним.

Я слухав його розповідь з печаллю і скорботою і майже не коментував, намагаючись звикнути до цієї новини. За десертом Данієль «підірвав бомбу». Він сказав: «Взагалі-то, у мене є до тебе справа, Філіпе. Я тому й попросив у тебе зустрітися, що хотів поставити питання. Воно мене дуже хвилює. Ти ж займаєшся богослов'ям. Як ти думаєш, Бог може простити зло, яке я задумав?».

Мені довелося випити підряд три чашки кави, перш ніж я наважився хоч щось відповісти. У ту мить мені відкрився «зворотний бік» благодаті. Як відговорити Данієля від жахливої помилки, якщо він впевнений, що прощення йому гарантоване?

Благодать все ж супроводжує одне уточнення, і настав час згадати про нього. От що каже Клайв Льюїс: «Августин пише: «Бог дає кожному, в кого руки порожні». Якщо в людини руки зайняті, вона не може прийняти дар». Тобто благодать треба прийняти. Льюїс пояснює, що «зловживання благодаттю» виникає через змішування прощення з потаканням. «Потакати злу – значить не помічати його чи ставитися до нього як до блага. Прощення не тільки пропонується людині, але й повинно бути прийняте. Той, хто не визнає себе винним, не може прийняти прощення, не може його отримати».

Я сказав Данієлю приблизно таке: «Чи може Бог простити тобі? Без сумніву. Згадай хоча б минуле Петра чи Павла! Прощення є проблемою для нас, а не для Бога. Коли ми грішимо, то віддаляємося від Бога. Цей акт заколоту змінює нас у гірший бік, і немає гарантій, що ми знову зможемо навернутися до Бога. Зараз ти говориш про прощення. Але чи будеш ти потім просити пробачення, тим більше, що знадобиться ще й покаяння?».

Через кілька місяців Данієль прийняв остаточне рішення і покинув дружину. Покаяння поки що не видно. Данієль надає перевагу тому, щоб виправдовувати свій вчинок, мовляв, сімейне життя зайшло в глухий кут. Більшість попередніх друзів він вважає «вузьколобими і надміру вимогливими» і шукає собі нових, які готові разом з ним святкувати набуту свободу. Однак Данієль не видається мені таким уже вільним, оскільки ціна його свободи – розрив зі всіма, хто істинно любив його. До того ж Данієль визнає, що тепер Богові немає місця в його житті. «Може, потім», — приказує він.

Де небезпека

Автор Послання Юди попереджує, що ми вміємо обертати «благодать нашого Бога… у розпусту». Навіть заклик до покаяння не знешкоджує цієї небезпеки. І Данієль, і австралійський каторжник теоретично визнають необхідність покаяння. Але обидва надали перевагу тому, щоб отримати бажане в цю мить, а покаятися потім. Спочатку в свідомість закрадається лукава ідейка: «Ось, чого я хочу. Ну, так, це недобре, я знаю. Ну і що? Потім попрошу прощення у Бога». Ця думка визріває, стає нав'язливою ідеєю… Так благодать перетворюється на вседозволеність.

Як же поєднуються гріх і благодать в одній людині? «Христос приймає нас такими, якими ми є, – пише Вальтер Тробіш, – але коли Він прийняв нас, ми вже не маємо права залишатися такими, якими ми є».

Ці проблеми Павло розглядає у Посланні до римлян. Немає в Біблії іншого тексту, який би так повно занурював нас в глибинну таємницю благодаті. І щоб ми могли повною мірою осягнути її парадокс – «нелогічність благодаті», треба уважно перечитати Послання до римлян, 6-7. Перші розділи послання оплакують жалюгідне становище людства і закінчуються песимістичним висновком: «Всі згрішили і позбавлені слави Божої». Однак два наступні розділи, немовби фанфари симфонії, які вводять нову тему, впроваджують тему благодаті, що знищує всяке покарання: «А де збільшився гріх, там зарясніла благодать». То чи варто добре поводитися, якщо тобі й так простять? Для чого старатися стати таким, яким хоче бачити тебе Бог, якщо Він приймає тебе таким, який ти є?

Павло знав, які шлюзи він відкриває. «Що ж скажемо? Позостанемося в гріху, щоб благодать примножилась?» – запитує він. І далі: «Чи будемо грішити, бо ми не під Законом, а під благодаттю?». І на обидва запитання Павло відповідає рішуче й коротко: «Зовсім ні!». Є й більш різкі варіанти перекладу. Так, у Біблії короля Якова ми читаємо: «Боже збав!».

Павло одразу ж (Рим. 6:1-14) викриває саму суть проблеми: якщо в міру зростання гріха зростає і благодать, чому б не грішити ще більше? Павло не хотів миритися з таким. Він вдається до визначної аналогії, протиставляючи благодать і гріх життю та смерті. «Ми, що вмерли для гріха, як ще будемо жити в нім?» – запитує він. Жоден християнин, воскреслий для нового життя, не захоче повернутися в могилу. Гріх смердить смертю. На підставі чого людина добровільно надасть йому перевагу?

Однак таке наочне протиставлення життя та смерті не повністю вирішує парадокс, бо наші злі вчинки, на жаль, не завжди пахнуть смертю. Або ж ми, грішні люди, не завжди розрізняємо цей запах. Як спокусливо буває зловжити благодаттю! Більше того, хоча теоретично християни «померли для гріха», гріх раз по раз оживає в них. Павло, будучи реалістом, чудово усвідомлював цей факт, тому він і наставляє нас у тому ж абзаці: «вважайте себе за мертвих для гріха», а також: «нехай не панує гріх у смертельному вашому тілі».

Чий ти раб

Друга аналогія Павла (Рим. 6:15-23) – рабство показує ще одну грань проблеми. «Ви були рабами гріха», – говорить апостол, проводячи дуже доречну паралель. Гріх – рабовласник. Він розпоряджається нами, хочемо ми того чи ні. Спроби самостійно добитися свободи тільки ускладнюють наш стан: наприклад, якщо людина наполягає на своєму праві вибухати з будь-якого приводу, вона стає рабом гніву. У сучасному житті є багато способів довести свою свободу – сигарети, алкоголь, наркотики, порнографія. Вони вводять молодь у рабство.

Багато віруючих порівнюють гріх з рабством чи залежністю. Процес звільнення від залежності добре відомий. Прийми тверде рішення не піддаватися залежності – і на певний час отримаєш свободу. На жаль, надзвичайно часто вслід за коротким звільненням знову приходить рабство.

Але коли ви станете рабами благодаті, це уявне рабство насправді є дивним звільненням: поки ви були «вільні», ви постійно кували собі ланцюги, приміряли їх, затягували все тугіше й тугіше. Коли ви вважали себе «вільною» людиною, ви тягли ярмо численних спадкових вад. З моменту народження будь-який ваш вчинок продовжував жити своїм життям, все більше й більше заплутуючи у рабство і породжуючи нові злочини.

Для чого любити

У третьому порівнянні (Рим. 7:1-6) Павло порівнює духовне життя зі шлюбом. Сама по собі ця аналогія не нова. У Біблії Бог часто виступає в ролі нареченого, який переслідує невірну кохану. Пристрасть, з якою ми любимо, супутника життя, відображає пристрасну любов Бога до людини. І Бог чекає від нас взаємності.

Образ шлюбу відповідає на поставлене Павлом запитання: «Чому намагатися бути хорошим?». Саме питання сформульоване неправильно. Точніше було б: «Для чого любити?».

Одного разу під час літніх канікул мені довелося зубрити німецьку мову на екзамен. Пропаще літо! Вечорами, коли мої приятелі каталися на човні по озеру Мічиган, ганяли на велосипедах, попивали каву у відкритих кав'ярнях, я гнувся над підручником, вбиваючи в себе неправильні дієслова. Яке катування! І все задля того, щоб скласти екзамен й отримати атестат!

Якби шкільне керівництво сказало: «Філіпе, ти, звичайно повинен старанно вчитися. Але ми наперед обіцяємо: прохідний бал ти отримаєш. Твій атестат уже заповнений», чи стирчав би я день за днем в душній кімнаті замість того, щоб насолодитися літом? Нізащо. Ось вона – та богословська дилема, над якою Павло б'ється у Посланні до римлян.

Навіщо вчити німецьку? Без сумніву, на це є розумні причини – чим більше мов знаєш, тим краще осягаєш світ, тим з більшою кількістю людей можеш спілкуватися. Але не ці причини надихали мене на зубріння. Я займався з чисто егоїстичної причини: щоб отримати атестат. Лише страх перед неминучими наслідками ліні змушував відмовитися від звичайних канікулярних планів.

Який стимул потрібен, щоб змусити мене вчити німецьку? От якби моя дружина говорила тільки німецькою, я б у рекордні терміни освоїв цю мову. Мене поглинало б бажання поспілкуватися з miteinerschonen Frau. Я вчив би німецьку без втоми та скарг, тому що нагородою була б мені любов.

Ось що допомагає мені зрозуміти різку відповідь Павла «Боже збав!» на питання: «Чи варто грішити, щоб примножилася благодать?».Уявіть, що в шлюбну ніч чоловік говорить молодій дружині: «Люба, я тебе дуже кохаю і радий провести з тобою все життя. Однак слід обговорити деякі деталі. Як далеко мені тепер дозволено заходити у стосунках з іншими жінками? Чи можна мені спати з ними? Цілувати їх? Ти ж дозволиш мені невеличкий романчик час від часу, га? Звичайно, це буде неприємно, але подумай, скільки разів ти зможеш простити мені зраду!». Єдина розумна відповідь подібному Дон Жуану – ляпас і той же вигук: «Боже збав!». Ця людина просто не розуміє, що таке любов.

І якщо наші стосунки з Богом не виключають запитання: «До яких меж я можу дійти безкарно?», це означає, що ми не осягли Божого задуму. Бог не хоче бути нашим рабовласником, який батогом вбиває в раба покору. Бог – не начальник, не менеджер і не джин із пляшки, який виконує наші примхи.

Бог хоче ближчих стосунків, ніж найбільш інтимний зв'язок, ближчих стосунків, ніж шлюб. Не хорошої поведінки потребує Він від мене, а мого серця. Я стараюсь «зробити щось хороше» для своєї дружини не тому, що чекаю від неї похвали, а щоб висловити їй свою любов. Так і Бог хоче, щоб я став «новою людиною», служив Йому добровільно, а не з примусу.

Усі формули, на підставі яких Новий Заповіт закликає нас «бути хорошими», можна звести до одного слова – вдячність. Якщо ми усвідомлюємо, що Христос зробив для нас, то з вдячності постараємося стати «гідними» такої великої любові. Ми будемо прагнути до святості не тому, щоб змусити Бога любити нас, а тому, що Він уже нас любить.

Єдина причина бути хорошим – це бажання бути хорошим. Для внутрішньої переміни потрібні стосунки, потрібна любов. Це й має на увазі Августин, рішуче заявляючи: «Любіть Бога, і можете творити, що хочете». Якщо людина істинно полюбить Бога, вона буде намагатися догодити Йому. От чому і для Ісуса, і для Павла весь закон зводився до простої заповіді: «Полюби Бога».

Якщо ми зможемо осягнути чудо Божої любові, питання про межі безкарності нам навіть на розум не прийде. Ми навчимося споглядати Божу благодать замість того, щоб спокушувати її.

Філіп Янсі.

ПАТРІОТИЗМ І БІБЛІЯ

Ми маємо бути вдячними Богу за те, що Він поселив нас в такому невимовно красивому краї…

Та виявляється, багато людей, навіть віруючих, думають інакше. Вони різко висловлюються щодо патріотизму, мови, культури і навіть любові до України. Обґрунтовують свою поведінку тим, що наша Батьківщина – це Небеса, і цього абсолютно достатньо!

Недостатньо, дорогі брати та сестри! Так само, як недостатньо мати сім'ю і не любити її. Хтось може зауважити, що таке порівняння – некоректне. Але народ – це велика сім'я, яка іде від найменшого: я, мої батьки – це сім'я; мої сестри, брати, батьки, дідусь, бабця, дядько… – це родина; родичі братів та сестер моїх батьків – це вже рід; а роди утворюють громади, а громада утворює народ.

Як можна любити своїх батьків і не любити свій народ? Як можна шанувати свій рід і не шанувати свою країну? Як можна слідувати традиціям, мові, культурі своєї сім'ї і зневажати національну пам'ять?

Бог, прагнучи нас зріднити, бажає, щоб ми практично всіх називали братами і сестрами і любили всіх людей – включно з ворогами. Як можна любити людей України і не любити Україну, не бути патріотом своєї землі?

Так сталося, що нас, українців, роками обманювали і твердили, що патріотизм і любов до України – це те саме, що націоналізм, нацизм або фашизм, а тому патріотизм треба вважати великим злом і навіть гріхом.

Але це ж не так! Сама Біблія про це свідчить: найбільші біблійні герої були великими патріотами свого народу: Мойсей, «коли виріс, відрікся зватися сином дочки фараонової. Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху» (Євр. 11:24-25). Чи це не патріотизм? Хіба це не глибока любов до свого народу? Не національна пам'ять – хто ми?

А згадайте ставлення Мойсея до всього народу, коли Сам Бог хотів його знищити через непослух – яка реакція Мойсея? Мойсей заступається і ревно просить за свій народ (Вих. 32:30-32).

Мойсей так любив свій народ, що готовий був зректися вічного життя заради

Ізраїлю! Така велика жертва та любов – це істинний патріотизм.

А який прекрасний приклад патріотизму бачимо з життя великого пророка Неемії, який відбудував столицю Юдеї. І в цьому ракурсі дуже цінне його внутрішнє ставлення до свого народу: «Прийшов Ханані, один із братів моїх, він та люди з Юдеї. І запитався я їх про юдеїв, що врятувалися, що позостали від полону, та про Єрусалим. (Неемія не тільки любив брата та думав про нього, він думав і переживав про свій народ. **– Авт**.). А вони сказали мені: Позосталі, що лишилися з полону, там в окрузі, живуть у великій біді та в ганьбі, а мур Єрусалиму поруйнований, а брами його попалені огнем… І сталося, як почув я ці слова, сів я та й плакав, і був у жалобі кілька днів, і постив, і молився перед лицем Небесного Бога» (Неем. 1:2-7).

Така любов до всього народу, що змушує плакати і ридати та ревно молити Бога за свій край – найвище почуття патріотизму! Чи ставимося ми так до краю, в якому живемо?

А згадаймо Давида, Соломона, які всім своїм життя будували велич свого – не чужого – народу! А жертву Ездри, Мордехая, Естер – заради спасіння свого, не чужого народу. Ці вчинки – красномовні свідчення патріотизму!

У Новому Заповіті бачимо апостола Павла, який писав про себе як про людину «з роду Ізраїля, з племени Веніяминового, єврей із євреїв» (Фил. 3:5). Апостол Павло ніколи не намагався приховати свою національність.

Ще більше вражає його любов до народу: «Кажу правду в Христі, не обманюю, як свідчить мені моє сумління через Духа Святого, що маю велику скорботу й невпинну муку для серця свого! Бо бажав би сам бути відлучений від Христа замість братів моїх, рідних мені тілом» (Рим. 9:1-3).

Бог через народ ізраїльський показує, як потрібно любити свій народ, шанувати свою мову, традиції, культуру! Через приклад найбільш патріотичного народу на всій землі!

А як щодо нас, християн-українців? Будемо й далі цуратися, що ми – з України? І десятиліттями житимемо на українській землі, не володіючи українською мовою? Будемо знати про традиції ізраїльського народу, а про свої навіть і не здогадуватимемося?

Та зрозуміймо, нарешті, що в Україні, у мові нашого народу, в особливості культури – краса Божого різноманіття! Бог сильно любить українців, бо й за них помирав на хресті!

То чому ж ми цураємося свого народу? Не говоримо такою прекрасною мовою? (а це одна з найгарніших і наймелодійніших мов світу.) Деякі роками виправдовуються: «Я не говорю на украінском, чтоб нє ковєркать язик». Насправді це виправдання своєї ліні. Чому не вчимо своєї історії, культури, традицій, щоб знати більше про свій край? Так не має бути, якщо ми дійсно пізнали істину Слова Божого!

Брати і сестри українці! Любімо свій народ, шануймо мову та культуру нашого великого і прекрасного народу, бо це великий дар Божий для всіх нас і всього світу!

Сергій Гула.

Сергій Головін

ЧІП У РУЦІ І ПОВ'ЯЗКА НАД ОЧИМА

Час від часу виникають теорії про те, що знак звірини – це якась мітка, яку люди будуть приймати через непорозуміння, а то й зовсім про те не відаючи. Такими вже оголошувалися кредитні карти, облікові номери платників податків, біометричні паспорти й інші нововведення цифрової цивілізації.

Повний текст заповіді, на яку Ісус вказує як на першу і найбільшу в Законі (Мт. 22:36-38), говорить: «Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш Господь один! І люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю! І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоїм. І пильно навчиш цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидітимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш. І прив'яжеш їх на ознаку на руку свою, і будуть вони пов'язкою між очима твоїми. І напишеш їх на бічних одвірках дому свого та на брамах своїх» (Повт. Зак. 6:4-9).

Ця заповідь стверджує, що є лише Один Бог і що Його потрібно любити всім єством, зберігати Його заповіді і за всякої нагоди настановляти в них своїх дітей. Саме це повинно стати розпізнавальним знаком на нашій руці – усе, що б ми не робили, ми повинні робити згідно з цим принципом.

Цей же принцип повинен бути пов'язкою у нас над очима – наше світосприйняття і всі наші думки повинні бути підпорядковані тільки йому. Накреслення ж його на бічних одвірках дому означає повну відповідність цьому принципу нашого сімейного укладу, а на воротах – наше свідчення для зовнішніх.

Книжник, який запитував Вчителя, відразу ж визнав правоту Його відповіді: «Добре, Учителю! Ти поправді сказав…» (Мр. 12:32). І як було не погодитися? Саме ця заповідь щотижня проголошувалася в синагозі. Кожен єврей з дитинства знав її напам'ять.

Читаючи згодом пророкування про звірину, яка «зводить мешканців землі» і «зробить вона, щоб усім – малим і великим, багатим і вбогим, вільним і рабам було дано знамено на їхню правицю або на їхні чола» (Об. 13:14, 16), учні Христа прекрасно розуміли, що це означає. У кожного віруючого є Божий знак і на руці, і на чолі. Але, будучи захоплені ідеями лжепророка, люди стануть підміняти його іншим знаком. І робити це вони будуть усвідомлено, із власної волі – слідуючи давній обіцянці лукавого: ви самі станете богами і самі будете вирішувати, що добре і що погано, що істина, а що – ні.

Проте час від часу виникають теорії про те, що знак звірини – це якась мітка, яку люди будуть приймати через непорозуміння, а то і зовсім про те не відаючи. Найбільш поширена версія, що цією міткою стануть мікрочіпи, які представники якогось всесвітнього таємного товариства будуть імплантувати всім під шкіру (згідно із найсвіжішою теорією – при вакцинації від коронавірусу) з метою тотального контролю над людством.

І ми настільки захоплюємося новомодними ідеями, що втрачаємо з уваги безпосередній зміст тексту, що лежить прямо на поверхні.

У дечому прихильники теорій світової змови, звичайно ж, мають рацію. Безперервна організована дія зла у світі справді свідчить про деяке цілеспрямоване управління. Однак управління це – за межами людських здібностей. Кожен, хто мав хоча б елементарний досвід менеджменту, знає, наскільки тонка ця річ – керувати людьми. У кожного ж – власні інтереси, цінності, страхи, цілі, пріоритети тощо.

Прецеденти типу Вотергейтського скандалу показують, як скоро починають «сипатися» людські змови, навіть якщо за ними стоїть еліта суспільства, чия легенда ретельно продумана, а організація – бездоганна. Обманювати вдається безліч людей малий час, або довгий час, але лише певну кількість людей.

Безперечно, за всякою «світовою змовою» зла незмінно стоїть ворог роду людського. Однак було б занадто самовпевнено вважати, що він веде війну проти нас. Ми йому байдужі. Можливо, ми йому навіть якоюсь мірою подобаємося. Його ворог – Христос, Котрий живе в нас. Людей же лукавий використовує лише як інструменти. Він грає на наших слабостях – гордині, страху, нарікання, заздрості, похоті, жорстокосерді, гніві, чварах.

Що ж до тотального контролю через чіпування, то тут ентузіасти, що розганяють ці страшилки просторами інтернету, явно схибили. Ми всі, включаючи їх самих, вже давно володіємо такими чіпами – взявши до рук смартфон, зареєструвавшись в соціальних мережах, підписавшись на всілякі онлайн-сервіси. З цього моменту такого поняття, як конфіденційні відомості, не існує! Ми постійно експонуємо всю інформацію про себе: де буваємо, про що говоримо, чим цікавимося, які сайти відвідуємо, які відео дивимося, що і по чім купуємо.

Ваш літак тільки приземлився в чужій країні, а телефонний провайдер вже вітає вас з прибуттям. Можна підписатися – і навігаційний сервіс надсилатиме вам на пошту звіт про всі ваші переміщення і відвідані місця за місяць. Ви тільки сказали, що непогано було б на обід купити пельменів, а в стрічці фейсбука вас вже чекає контекстна реклама від виробників цього продукту. Сірі, Аліса, Гугл та інші «електронні помічники» постійно аналізують вашу мову, реагуючи на ключові слова. Немає жодної технічної проблеми і щодо сканування інформації з відеокамери смартфона, що фіксує ваші дії і розпізнає обличчя всіх, з ким ви маєте справу. Хіба що наші думки цифрові технології поки ще не фіксують. Але з цим ми і самі успішно справляємося, зливаючи все, що спадає на гадку, в інстаграм, твітер, фейсбук та інші соціальні мережі.

До номера вашого мобільного прив'язані зарплатна картка і пропуск в спортзал, поштова доставка і бібліотечний абонемент, купон акаунт супермаркету і вхід в соціальні мережі.

Практично всі онлайн-сервіси зав'язані на нього. І «постануть христи неправдиві, і неправдиві пророки, і будуть чинити великі ознаки та чуда, що звели б, коли б можна, і вибраних… І того часу на небі з'явиться знак Сина Людського, і тоді заголосять всі земні племена, і побачать вони Сина Людського, що йтиме на хмарах небесних із великою потугою й славою» (Мт. 24:24, 30), – звістка про це тут же пошириться по всіх кінцях землі.

Але знак звіра тут ні при чому. Той, хто не вірить у Христа, «вже засуджений, що не повірив в Ім'я Однородженого Сина Божого» (Ів. 3:18). Тим же, хто істинно у Христі, нічого приховувати і нічого соромитися. Для них цифрові технології – лише інструмент ефективного поширення слави Божої, засіб виконання Його заповіді: «Але не лякайтеся їх, бо немає нічого захованого, що воно не відкриється, ані потаємного, що не виявиться. Що кажу Я вам потемки, говоріть те при світлі і що на вухо ви чуєте проповідуйте те на дахах. І не бійтеся тих, що вбивають тіло, душі вбити не може; але бійтеся більше того, хто може й душу, і тіло погубити в геєні» (Мт. 10:26-28).

На покрівлях проголошувалося те, що мала почути якомога більша кількість людей. І сучасні технології дозволяють виконувати це завдання куди ефективніше. Світ же інтернету мало чим відрізняється від стародавньої агори, де і місцеві, і захожі «нічим іншим радніш не займалися, як в тому, щоб говорити або слухати що-небудь нове» (Дії 17:21). Як же нам, услід за апостолом, не нести Благу Звістку саме туди, куди люди і приходять за новинами?

Поки ми не зрозуміємо, наскільки абсурдно нести вічну вістку спасіння людям XXI століття, розповідаючи їм про проблеми XX століття мовою понять XIX століття, світ сприйматиме церкву як анахронізм, а інформаційні технології будуть служити їй загрозою. Насправді ж Церква повинна бути загрозою світу, бо вона – «стовп і підвалина істини» (1 Тим. 3:15), «і сили адові не переможуть її» (Мт. 16:18).

Поза сферою гріха все, що створив Бог, було дуже добре (Бут. 1:31). Ні їжа, ні пиття, ні влада, ні гроші не є благословенням або прокляттям самі по собі. Вони стають такими залежно від того, як ми використовуємо їх: відповідно до Божої волі або ж всупереч їй.

Це стосується і чіпа в вашому смартфоні. Від пов'язки у нас над очима залежить, служить вона міткою звіра чи знаряддям правди.

НЕ ТРЕБА БОЯТИСЯ ЗМОВ

Припустімо на якийсь момент, що деякі теорії змов – зовсім не теорії, а правда. Як ми, християни, маємо на них реагувати?

Відповім на питання питанням: а як християни, скажімо, в Китаї реагують на щоденні змови уряду проти них? Проповіддю Євангелія!

Як реагував апостол Павло на переслідування віруючих з боку римлян? Проповіддю Євангелія! Як реагували апостоли на незаконний суд над Ісусом і Його вбивство? Проповіддю Євангелія! Як реагували вони на арешти і побиття? Проповіддю Євангелія!

Якими були останні слова Ісуса? «Попередьте народ про Білла Гейтса»? Ні. Його останні слова закликали йти по всьому світу і робити людей учнями. Що робив Павло у в'язничній камері? Переживав через імператора Нерона? Ні. Він писав там свої послання.

Змови народів

Нас не повинно дивувати те, що наприкінці часів ми не зможемо ні продавати, ні купувати без знака звірини. Настане день, коли уряди світу повернуться проти віруючих і будуть переслідувати їх. Хоча я не вірю, що нинішня заборона збиратися великими групами мотивована бажанням зачинити церкви, та все ж вважаю це доброю практичною підготовкою, тому що цей день обов'язково настане. Вони «змовляться» проти Бога.

«Чого то племена бунтують, а народи задумують марне? Земні царі повстають, і князі нараджуються разом на Господа та на Його Помазанця» (Пс. 2:1-2).

Факт, що певні сили змовляються проти Бога і Його народу, – не новина для нас і не несподіванка. Це було передбачено дуже давно. Питання в іншому – чи готові ми?

Надто часто ми боїмося змов народів більше, аніж Того, хто створив ці народи. Коли ми непокоїмося через змови людей, ми сильно применшуємо велич Бога. Найбільший з усіх лиходіїв майбутнього – не принц Чарльз, не ВООЗ, не Білл Гейтс чи доктор Фаучі, а антихрист, але й він – всього лише маріонетка в руках Бога.

Упродовж трьох з половиною років цей потужний політик не зможе доторкнутися до Єрусалима, тому що двоє свідків, котрі дихатимуть вогнем, маючи владу «вдарити землю всілякою карою, скільки разів вони схочуть» (Об. 11:6), будуть стримувати його, проголошуючи владу Ісуса. Тільки після того, як вони підуть на небеса, він нападе на місто (див. Зах. 14:1-2).

Є людські плани, але є і Божий план. Ніхто не зможе натягнути покривало на Божі очі (з усіма вишками 5G або підробленими вакцинами). Протягом останніх семи років перед поверненням Ісуса в людей будуть великі проблеми із втіленням їх лихих задумів посеред епідемій, землетрусів, засухи, у той час як віруючі матимуть захист від більшої частини всього цього, подібно як колись ізраїльтяни під час єгипетських кар. І це буде непростий час на планеті.

«Тоді промовляв Він до них: Повстане народ на народ, і царство на царство. І будуть землетруси великі та голод, та помір місцями, і страшні та великі ознаки на небі. Але перед усім тим накладуть на вас руки свої, і переслідувати будуть, і видаватимуть вас у синагоги й в'язниці, і поведуть вас до царів та правителів через Ім'я Моє. Але це стане вам на свідоцтво» (Лк. 21:10-13).

«Я віддаю свою голову небу…»

Мене турбують не ті, хто задумує змови, а ті, хто не готовий до тяжких часів і переслідувань. Навіть тепер багато хто пророкує про повернення до «нормального стану». Цей «нормальний стан» передбачає сильну економіку і повні мегацеркви.

Але хіба це те, чого бажає Бог? Мене набагато менше хвилюють чиїсь пророчі слова, ніж непохитне і на сто відсотків вірне Слово Боже, яке говорить про час катастроф і страждань перед поверненням Ісуса.

Та ми бажаємо повернутися у свій «нормальний» стан. Недавно я розмовляв з пастором однієї мегацеркви, і він розповів, що всі його приятелі-пастори з тієї церкви кажуть: «Не хвилюйся, незабаром все повернеться в норму». А може, Бог звершує те, про що Він говорить у Своєму Слові? В Євр. 12:26-27 говориться, що Бог захитає все, що лише можна захитати, і в результаті цього вистоїть лише непохитне.

Я бачу, що незабаром Бог зруйнує певні структури служінь. І деякі пастори вже панікують через втрату своїх платформ. Остерігайтеся тих, хто говорить, що ключем до зупинки цієї епідемії є пожертви на їхнє служіння. Пожертви важливі, особливо в часи голоду та епідемій, але проповідники-мільйонери часто маніпулюють Божим народом.

Я бачу у своєму дусі каркаси і структури, створені людьми, і те, як їх руйнують будівельні крани або землетруси. А потім на їх місці виникає дещо прекрасне – церква, народ Божий.

Можливо, Бог осушує болота не лише в політиці, але і в служінні? Бо ж хіба не з дому Божого почнеться суд Божий (див. 1 Петр. 4:17).

Я вірю в лідерство. Але лідери покликані до щоб «приготувати святих на діло служби для збудування тіла Христового, аж поки ми всі не досягнемо з'єднання віри й пізнання Сина Божого, Мужа досконалого, у міру зросту Христової повноти, щоб більш не були ми малолітками, що хитаються й захоплюються від усякого вітру науки за людською оманою та за лукавством до хитрого блуду» (Еф. 4:12-14), а не до того, щоб звершувати служіння самостійно.

Я б хотів, щоби все стало таким, як раніше. У мене було хороше життя. Мій невеличкий туристичний бізнес втратив на цей момент близько 20 тисяч доларів. Але, як сказав Кіт Грін, «я віддаю свою голову небу в заклад Євангелія».

Хто в мене є, окрім Ісуса? І Він розвіє все неважливе в моєму житті. Так, це лякає, але я очікую Його слави. Він повернеться не до байдужої нареченої, а до тої, котра жадає Його.

Ісус називає це початком терпінь породільних (Мт. 24:8). Тим, хто народжував, не потрібно пояснювати, що ці терпіння приходять хвилями. Окрім усього іншого, вони дають мамі знати, що ось-ось вона народить. І це говорить про дві речі.

По-перше, це все в кінцевому результаті стихне, але ненадовго. Прийдуть ще тяжчі передродові перейми – у вигляді всього того, про що говорив Ісус: землетрусів, голоду, епідемій і, звичайно ж, переслідувань.

По-друге, передродові перейми закінчуються народженням. Ми наближаємося до славного Тисячолітнього царства. І кожна мама вам скаже, що як тільки дитя народжується, родові муки стають тьмяним спогадом на фоні великої радості.

Що робити?

Замість того, щоб фокусуватися на теоріях змов (навіть якщо вони реальні), варто готуватися до того, що гряде.

Мова не про закупівлю продуктів – мова про емоційну і духовну підготовку. Ми повинні вчитися жити надприродно, як Ілля під час засухи.

Ось про що попереджав Ісус: «Не лякайтесь… Отож, покладіть у серця свої наперед не гадати, що будете відповідати» (Лк. 21:9, 14).

Чому Він про це говорить?Тому що серця здатні підводити людей. Фактично, в Євангелії від Матвія Ісус говорить, що люди навіть будуть сердитися на Бога і відступати: «І багато хто в той час спокусяться і видавати один одного будуть, і один одного будуть ненавидіти» (Мт. 24:10).

Терпіння породільні – це знак для нас: потрібно прокидатися і готуватися, молитися і шукати Бога. І знайти в Ньому свій захист.

І ще нам потрібно радіти. Кажучи про ознаки останнього часу, Ісус пропонує, якщо хочете, вакцину проти епідемії паніки: «Коли ж стане збуватися це, то випростуйтесь і підніміть свої голови – бо зближається ваше визволення» (Лк. 21:28). Нам треба йти за Богом, як ніколи раніше!

«Ось кажу я вам таємницю: не всі ми заснемо, та всі перемінимось, раптом, як оком змигнути, при останній сурмі: бо засурмить вона і мертві воскреснуть, а ми перемінимось!.. Мусить бо тлінне оце зодягнутись в нетління, а смертне оце зодягтися в безсмертя. А коли оце тлінне в нетління зодягнеться, і оце смертне в безсмертя зодягнеться, тоді збудеться слово написане: Поглинута смерть перемогою! Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало? Жало ж смерти то гріх, а сила гріха то Закон. А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав» (1 Кор. 15:51-57).

Рон Кантор.

Переклад Анни Іващенко.

ЖИТТЯ ТЕЧЕ МИРНО, НЕМОВБИ РІКА

Що спільного між готелем «Американська колонія» в Єрусалимі і біблійною Книгою Йова? Цей готель – своєрідний пам'ятник «Йову» кінця XIX століття – Гораціо Спеффорду, автору відомого християнського гімну «Життя тече мирно, немовби ріка» (оригінальна назва – «It is well with my soul»).

Народився він 20 жовтня 1828 року у США. Замолоду вів юридичну діяльність в Чикаго. Гораціо не лише добре знав право, але й благоговів перед Законом Божим і викладав у недільній школі. Фінансовий успіх не був для нього самоціллю. Він сприймав його як благословення згори.

Спеффорд дуже любив свою сім'ю – дружину Анну, чотирьох доньок Енні, Меггі, Бессі і Танету, і сина Гораціо. В його домі часто проводили богослужіння. Гораціо з дружиною були друзями відомого проповідника Дуайта Муді і підтримували його матеріально.

Здавалося, все складалося прекрасно: служіння, сім'я, робота… Життя текло мирно, немовби ріка. Однак незабаром його спіткали тяжкі випробування. За кілька місяців до Великої Чиказької пожежі Спеффорд вклав величезні кошти в нерухомість на березі озера Мічиган. Усі його заощадження змела з лиця землі стихія. Напередодні пожежі помер від скарлатини його чотирирічний син.

Попри біль від втрати дитини і фінансові труднощі Анна й Гораціо допомагають бездомним і голодним, турбуються про хворих і поранених (у пожежі загинули 250 осіб і 90 тисяч залишилися без даху над головою). Для Спеффордів біда стала можливістю проявити Христову любов.

Два роки по цих подіях Спеффорди вирішили відвідати Європу. Доктор Муді потребував їх допомоги. Разом зі співаком Айрою Сенкі він проводив євангелізацію в Британії. Гораціо з Анною планували приєднатися до нього. Та непередбачені події змусили Спеффорда залишитися в Чикаго, а дружину і чотирьох доньок він відправив на французькому лайнері «Вілле ду Хавре». Сам мав приєднатися до них дещо пізніше.

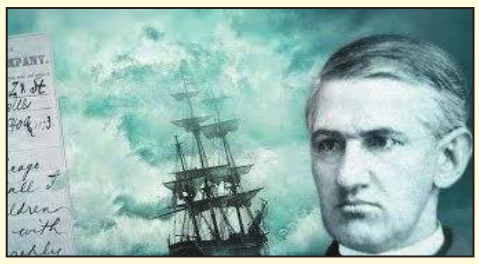

22 листопада 1873 року пароплав, на якому плила його сім'я, врізався в англійське судно і за 12 хвилин потонув у Північній Атлантиці. Серед 226 жертв були четверо доньок Спеффорда. Анна дивом вижила. Її безтямну врятували моряки британського судна. Через декілька днів врятовані пасажири ступили на берег Уельсу. Анна телеграфувала Спеффорду: «Врятувалася лише я. Що мені робити?..» Чоловік одразу ж сів на корабель і вирушив до безутішної дружини.

Коли капітан повідомив, що вони пропливають над місцем, де знайшли останній спочинок його діти, печаль, надія, страх переповнили серце бідного батька. Там його життя змінилося назавжди.

Він повернувся в каюту і довго не міг заснути. Згадалася історія про шунамітянку і Єлисея. «І прийшла вона до Божого чоловіка на гору, і сильно схопила за ноги його. А Ґехазі підійшов, щоб відіпхнути її, та Божий чоловік сказав: Позостав її, бо затурбована душа її, а Господь затаїв це передо мною й не сказав мені» (2 Цар. 4:27). Душа матері була стривожена, але вона мужньо переносила страждання.

«Хай буде воля Господня», – прошепотів Гораціо. Взяв перо, аркуш паперу, і Сам Господь почав втішати його зранене серце. Полилися слова благословенної пісні. Біля бездонної могили дорогих дітей народжувалися слова потіхи.

Значно пізніше він написав: «У четвер пропливав біля того місця в океані, де затонули наші дівчатка. Та все ж я не вірю, що наші улюблені доні на дні океану. Вони спасенні, вони зібрані разом, як дорогі ягнята…»

Анна Спеффорд також не впала під тягарем лиха і не розбилася в вірі. Та лише Господь міг дати їй сили все пережити. Пастор Натаніель Вейс, який добре знав всю сім'ю Спеффордів, теж плив на тому кораблі і вцілів. Він згадував, як Анна говорила: «Бог дарував мені чотирьох донечок. Тепер вони взяті від мене. Настане день, коли я зрозумію, чому…» Коли Анна була занурена в безутішну журбу і відчай, у її серці прозвучав ніжний голос: «Ти врятована для вищої цілі». Тоді ж Анна згадала, як хтось із її друзів якось сказав: «Легко залишатися вдячними і добрими в часи достатку. Але будьмо обережні: несправедливо бути друзями Богу лише в щасливі дні».

У свої 30 років Анна зненацька втратила майже все. Вона стояла на самоті і вдивлялася в обличчя пасажирів, що прибули зі Штатів. І коли побачила миле знайоме лице, то зрозуміла: це не кінець, це початок їхнього нового життя…

Господь благословив Анну і Гораціо ще трьома діточками. Син народився в 1876 році. Його знову назвали Гораціо – тепер вже не на честь батька, а на честь їхнього померлого первістка. Через два роки народилася Берта, потім – Грейс. На жаль, син у чотирилітньому віці теж помер від скарлатини, як і його брат.

Після смерті сина Спеффорди вирішили назавжди залишити Америку і переїхати в Єрусалим. У своєму листі до друга Спеффорд писав: «Єрусалим – місто, в якому мій Господь жив, страждав і перемагав. І я, подібно до Нього, хочу навчитися, як жити, страждати і головне – перемагати»,

У вересні 1881 року Спеффорди разом з кількома друзями покинули Чикаго, щоб знайти спокій у святому місті миру і подати руку допомоги сім'ям, що зазнали біди. Черпаючи силу в вірі в Господа, вони разом із 16 членами їхньої церкви оселилися в Єрусалимі в невеликому будинку на вулиці Наблус за десять хвилин ходи від Дамаських воріт і Старого міста.

Спеффорди старалися жити просто, як перші християни, котрі спільно володіли майном. Вони дивилися на життя очима вічності. Згодом вони налагодили з місцевими жителями добрі відносини, відчинивши двері милосердя для юдеїв і бедуїнів з-за Йордану. Вони прагнули своїм життям показати любов Ісуса.

Люди називали їх «американцями». У 1894 році до них приєдналися 70 шведів, які також приїхали зі США. Через два роки – ще 55 осіб. Громада почала потребувати просторого приміщення. Нарешті вони купили будинок, що був спроектований як палац для паші. Незабаром цей палац став готелем «Американська колонія», де і сьогодні зупиняються відомі державні діячі.

Але залишилася будівля місії для сиріт і бездомних . Сьогодні це «Дитяча асоціація Спеффордів». Щороку Асоціація допомагає більше 30 тисячам бідних дітей. Акорди миру і милосердя, що зазвучали колись в Єрусалимі, дотепер ллються прекрасною мелодією добра і втіхи.

Анна і Гораціо Спеффорди за трагічних обставин втратили шестеро дітей, однак завдяки їх жертовному служінню і співчуттю десятки тисяч дітей знайшли допомогу і підтримку в «Американській колонії».

Шведська новелістка Сельма Лагерльоф написала про цю християнську колонію двотомник під назвою «Єрусалим». Ця книжка була удостоєна Нобелівської премії з літератури.

А 1950 року вийшла друком книжка «Наш Єрусалим» авторства доньки Спеффордів Берти. Вона згадує: «У Чикаго батько весь час намагався знайти пояснення тому, що сталося. В Єрусалимі все змінилося. Його життя текло тепер мирно, немовби ріка. Духовний спокій оточував всі ці роки його сімейне життя, його дім і служіння…

Люди, що знали батька, задавалися питанням: «Що спричинило такі втрати в житті Спеффордів?..» А батько все більше переконувався, що Бог дуже добрий до нього і що незабаром він побачить всіх своїх дітей на небесах. Ця думка заспокоювала його серце і водночас спонукувала постійно думати над тим, що таке життя християнина… І коли він ішов «долиною смертної темряви», його віра стала сильнішою і потужнішою. Перетинаючи на кораблі місце, де загинуло його діти, він написав прекрасний гімн, який служить потіхою для багатьох стражденних душ».

Гораціо Спеффорд помер від малярії 16 жовтня 1888 року, не доживши чотирьох днів до свого 60-річчя. Його поховали в Єрусалимі, місті миру. Збулася його заповітна мрія – Господь назавжди стер Своєю рукою сліди гріха, спокус і сліз. На меморіальній дошці написано про його професію. Але ми не знайдемо там згадки про успішного бізнесмена чи впливового адвоката. Написано просто і велично: автор натхненної пісні і Божий слуга.

Анна Спеффорд ще довго продовжувала працювати в місії і відійшла у вічність у 1923 році.

ПОРОДІЛЬНІ СТРАЖДАННЯ НОВОГО СВІТУ

«Підійшли Його учні до Нього самотньо й спитали: «Скажи нам, коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?». Ісус же промовив у відповідь їм: «Стережіться, щоб вас хто не звів! Бо багато хто прийде в Ім'я Моє, кажучи: Я Христос. І зведуть багатьох» (Мт. 24:3-5).

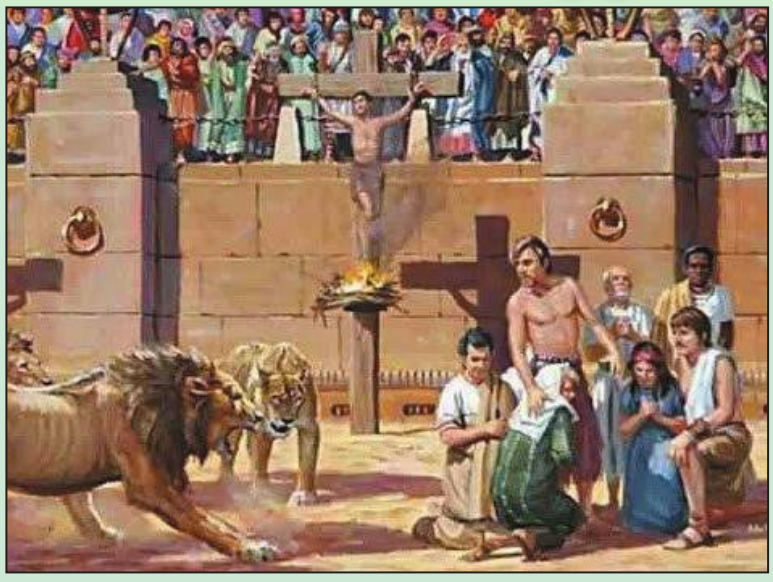

Запитання учнів актуальне і зрозуміле. Як і вони, ми відчуваємо тривогу, тому що руйнується звичний світ, насувається хаос. Як і в той далекий час, ми запитуємо: як розуміти події, як розпізнати кінець, як передбачити й підготуватися? І у відповідь чуємо: «Стережіться, щоб вас хто не звів».

Нам здається, що Христос уникає відповіді, але це і є Його відповідь. Він хоче, щоб ми пильнували, а не спали. Для Нього це важливіше за будь-що інше – важливіше, ніж цікаві факти, підрахунки, розслідування та дискусії.

Водночас у Його пораді берегтися спокуси є пряма відповідь на питання про головні ознаки останнього часу. Омана – це і є головна ознака кінця. Омана – це солодка, приємна неправда. Зваблюють із підступною усмішкою й при цьому нічого не вимагають, окрім згоди на брехню, зраду та відступ.

Зваба загрожувала завжди, але нині ця загроза досягла немислимих масштабів. І це зближує наш час із пророцтвом Христа, коли переважна більшість будуть служити брехні та переслідувати тих небагатьох, хто залишиться вірним істині.

«На муки тоді видаватимуть вас, і вбиватимуть вас, і вас будуть ненавидіти всі народи за Ймення Моє. І багато хто в той час спокусяться, і видавати один одного будуть, і один одного будуть ненавидіти. Постане багато фальшивих пророків, і зведуть багатьох. І через розріст беззаконня любов багатьох охолоне. А хто витерпить аж до кінця, той буде спасенний!» (Мт. 24:9-13).

Зверніть увагу, як часто в цих віршах звучить слово «багато»: багато спокусяться, багато зненавидять, багато зрадять, багато охолонуть у любові. А «витерпить» – в однині. Вірний майже завжди самотній, вірні завжди в меншості.

Ця диспропорція, разючий контраст між багатьма й небагатьма, натовпом і одиницями – ознака останнього часу. Якщо ви бачите, як більшість легко погоджується з неправдою і гріхом, можете бути впевнені: кінець близький.

Відповідальність кожного

Масова омана має лякати нас куди сильніше, ніж, наприклад, війна. Бо війна, як правило, не в нашій владі, а піддатися або не піддатися спокусі – наша відповідальність.

Ось чому Христос попереджає про спокуси й лише потім продовжує мову про війни та інші нещастя: «Ви ж про війни почуєте, і про воєнні чутки, глядіть, не лякайтесь, бо статись належить тому. Але це не кінець ще. Бо повстане народ на народ, і царство на царство, і голод, мор та землетруси настануть місцями. А все це початок терпінь породільних» (Мт. 24:6-8).

Ціна істини

Христос попереджає, щоб ми стежили не за зовнішніми подіями, але за собою, тому що основна загроза походить від духа спокуси. На тлі загального сну ті деякі, що не сплять, повинні свідчити про істину: «Пильнуйте ж самі, бо вас на суди видаватимуть, і бичуватимуть вас у синагогах, і поведуть до правителів та до царів ради Мене, на свідчення їм» (Мр. 13:9).

Свідчення – аж ніяк не легка й весела розповідь про побутову подію, не шоу й не оплески, не солодка вата й не розваги. Християнське свідчення пов'язане з мучеництвом. Це не подобалося раніше і не може подобатися сьогодні. Саме за це перших християн розпинали, віддавали на розтерзання звірам.

Коли більшість називає чорне білим, коли про істину мовчать, коли страх паралізує, тоді свідчення вірних набуває особливої цінності. Я впевнений, що Бог готує нас не для тихих і мирних часів, але для сміливого й мужнього свідчення під час масового відступу.

Свідчення прямо пов'язане з війнами, катастрофами та переслідуваннями. Свідченням буде мудра й терпляча поведінка християн серед лиха. Вони зберігатимуть здоровий глузд і вірність Христу. Вони не дозволять маніпулювати собою і не будуть торгувати своїми переконаннями. Вони будуть відділяти істину від брехні й проголошувати її сміливо і голосно.

Те, що нам довелося жити в дні масових потрясінь, – не трагедія, а привілей. Ми потрібні Йому, і Він готує нас: «…дам Я вам мову та мудрість, що не зможуть противитись чи суперечити їй всі противники ваші» (Лк. 21:15).

«Проповідане буде це Євангеліє Царства по цілому світові, на свідоцтво народам усім. І тоді прийде кінець» (Мт. 24:14). Але що це буде за проповідь? Найкращим свідченням стародавньому Римові, який шукав лише хліба й видовищ, був крик вмираючого, але не зламаного християнина: «Ісус – Господь!». Найкращим свідченням сучасному світові буде те саме слово: «Ісус – Господь!».

Шлях омани

Основна небезпека омани не в тому, що люди помиляються. Кожен може обманутися у виборі. Найстрашніше – що омана веде до зради Христа. Усі, що ступили на дорогу брехні, рано чи пізно приймають брехню за правду, антихриста – за Христа.

«Бо повстануть лжехристи неправдиві, і неправдиві пророки, і будуть чинити ознаки та чуда, щоб спокусити, як можна, і вибраних. Але вистережіться! Я сказав вам усе наперед» (Мр. 13:22-23).

Внутрішній ворог

Гоніння прийдуть не тільки ззовні. Поділ і ворожнеча проникнуть у середовище віруючих людей. «І видасть на смерть брата брат, а батько дитину. І діти повстануть навпроти батьків, і їм смерть заподіють. І за ім'я Моє будуть усі вас ненавидіти. А хто витерпить аж до кінця, той буде спасенний!» (Мр. 13:12-13). Насправді дивує не сила зла, а те, що зло може звабити навіть добрих людей. Турбує не стільки чисельність й жорстокість ворогів, скільки зрада друзів.

«Пильнувати за собою» означає утверджуватися в здоровому євангельському вченні, зберігати єдність і спілкування з вірними, розпізнавати духів, не брати участі в ділах темряви й викривати їх. Усе це зміцнює в нас імунітет до пропаганди.

Сила вірності і радість перемоги

Пильний християнин не розмінюється на думки й сенсації, не дивиться телевізор до нестями. Він звіряє себе з Христом, не втрачаючи Його з поля зору. Він боїться одного – залишитися без Христа, зрадити собі та Йому.

Хто боїться Бога й цінує вірність, той не боятиметься ні воєн і військових чуток, ні мору і гонінь. «Початок терпінь» він сприймає з радістю, бо ці «терпіння» не на смерть. Це породільні страждання, в яких приходить Царство Боже.

Християнин не боїться «початку хвороб», бо знає, що в них народжується Царство. І увійти в це Царство зможуть ті, хто не піддався спокусі, не зрадив Цареві.

Учасником прийдешнього Божого Царства стане лише той, хто визнав панування Ісуса, хто вірив Євангелію, хто не соромився істини і не пристосовувався до віку цього, але свідчив про Ісуса своїм життям і смертю.

Михайло Черенков.

ВПЛИВ МУЗИКИ

Віктор Вознюк
Директор департаменту освіти УЦХВЄ

Існує низка функцій музики, які спрямовані донести певну інформацію і тим самим вплинути на світогляд людини: її світовідчуття, світосприйняття, світорозуміння, уявлення, ставлення тощо.

Музика відіграє велику роль у вираженні емоцій, настроїв, працездатності, для пізнавальних, комунікативних можливостей і навіть для здоров'я. Причому це може мати як позитивний характер, так і деструктивний.

У Біблії можна знайти підтвердження цьому. Певні тексти, які у теологічному вимірі для тлумачення непрості, яскраво демонструють, що музика має серйозний вплив: «І бувало, коли злий дух від Бога нападав на Саула, то Давид брав гусла, та й грав своєю рукою. І легшало Саулові, і ставало йому добре, і відступав від нього той злий дух» (1 Сам. 16:23).

І ще текст: «А тепер приведіть мені гусляра. І сталося, коли грав гусляр, то на Єлисеї була Господня рука» (2 Цар. 3:15).

Між трьома складовими людини – тілом, душею і духом має бути належний баланс. Якщо певна частина нашого єства розбалансована, то з тим, щоб вивільнити певні речі, зламати якісь бастіони на рівні душі, музика справляється найкраще.

Із власного досвіду

Наприкінці минулого століття євангелісти часто використовували спів і музику для заклику людей на зібрання і до покаяння. Із власного досвіду знаю послідовність акордів для того, щоб людина відкрилася до сприйняття та впливу або навпаки – закрилася.

На додаток під цей фон часто розповідали напівправдиві або взагалі вигадані історії: про «мамині руки», «діток-сиріт» тощо. Як наслідок, пів залу плакали. І під таким впливом виходили каятися. Багато людей тоді справді щиро покаялися, але були такі, хто говорив, що ми – гіпнотизери.

У 2001 році, коли я увійшов до складі команди відділу благовісту на чолі з Олександром Попчуком, було прийнято рішення закликати людей до свідомого слідування за Христом. І в закликах до покаяння ми скасували музичний супровід. Команда благовісників усвідомила відповідальність за те, щоб проповідувати правдиво, коротко і чітко.

Сьогодні світ вимагає цього ще більше, особливо в соціальних мережах, коли ти маєш 15 секунд в інстаграмі для донесення інформації та привернення уваги.

Вільний вибір

Фахівці у сфері музики і психологи сходяться на тому, що мистецтво і музика однозначно впливають на світ і люди не мають абсолютно вільного вибору у сприйманні. Під час одного з психологічних досліджень респондентам вмикалася повільна, спокійна музика – її ще відносять до стилю бароко, це близько 60 ударів на хвилину. Їм також показували чотири кольори і просили вибрати один, який найбільше асоціюється з музичним твором. Від 60 до 80% респондентів відповіли, що це зелений колір, 10-20% вибрали білий і лише 5-10% – червоний та синій.

Результати дослідження продемонстрували залежність сприйняття кольорової гами від музики. Сучасний ресторанний бізнес особливо використовує це.

Позитивний вплив

Музика заспокоює. Згідно з результатами дослідження, проведеного у США, рівень замовлень значно зростає під час повільної музики. У разі відсутності достатньої кількості працівників чи виникнення проблем зі швидким обслуговуванням, коли люди дратуються, музика дозволяє амортизувати цей стан, зменшити стрес.

Вплив на продуктивність праці. Проведені експерименти в Англії, під час яких включали музику в спеціальних установах та спостерігали за роботою працівників, виявили що залежно від стилю музики рівень продуктивності змінювався. Коли це була спокійна музика, ефективність праці зростала. І навпаки.

«Ейнштейн і скрипка». Коли Альберта Ейнштейна відправили до школи, його не прийняли, заявивши, що він «занадто тупий». І порадили батькам зайняти хлопця чимсь, що здатне розвивати творчі здібності. Батьки скористались порадою і купили скрипку, хоча це було непросто для незаможної єврейської сім'ї. Відомий фізик, математик зумів опанувати цей музичний інструмент. Пізніше друзі говорили, що всі його формули – це імпровізація скрипки. Тобто музика пов'язана навіть з наукою.

Позитивний вплив на воду. Існує багато фільмів про те, як слова і музика впливають на воду. Насправді все взаємопов'язане, ми в одній енергетичній і біологічній системі.

Деструктивний вплив музики

Під час прямого ефіру на телебаченні експерти обговорювали низку фактів про музику як вид мистецтва в різні періоди життя людини. Експерта запитали: «Що ви думаєте про сучасну важку музику, важкий рок?». Він відповів коротко і влучно: «Сучасна важка музика – це крик людської душі про безвихідь».

Інколи християнських священнослужителів запитують, чи може бути християнський важкий рок. Я відповідаю: «Точно так само, як християнська горілка!».

Деструктивний вплив музики починається з моменту порушення параметрів гармонії. Відомо, що музика має параметри, які об'єднуються в балансі, зокрема це ритм, резонанс, дисонанс і бінауральні звуки та вплив через текст. У контексті цього варто враховувати не лише музичні композиції, але й саму людину.

Людина – це закрита система з різними коливаннями. Недарма кажуть, що людина – це складний музичний інструмент. Всередині людського організму є внутрішні біоритми, які, образно кажучи, утворюють прекрасний музичний інструмент і є свідченням творіння Бога.

Наявність ритму можна простежити у: космосі (обертання небесних світил); у людському тілі (серцебиття, дихання, пульс); у повсякденному житті (різні стуки); у природі (стук дятла, краплі дощу, град); у мистецтві (театр, музика). Ритм може нести як комфорт, так і дискомфорт. Через використання ритму можна впливати на людей та маніпулювати ними.

Ритм 60 ударів на хвилину вважається нормальним, він заспокоює і приводить людину в альфа-режим, тобто режим відпочинку та роздумів.

Ритм 90-120 ударів з додаванням світлових ефектів має здатність породжувати певні патології. Коли ритм стає швидшим за ритм серця, психіка починає реагувати – це проявляється постукуванням ногою або іншим рухом.

Уповільнений ритм використовується в шаманських ритуалах, коли людину вводять у стан гіпнозу. Тривале перебування у стані як екстазу, так і гіпнозу дуже небезпечне.

Резонанс – це збіг зовнішнього і внутрішнього коливань. Внутрішні коливання під дією зовнішніх можуть входити в резонанс, спричиняючи незворотні процеси. Тому коли ми слухаємо довго певну музику і при цьому відчуваємо дискомфорт, це може бути небезпечно.

Дисонанс і бінауральні звуки. Бінауральні звуки (дослівно «біна» – 2, «аурис» – вухо) – це звуки, котрі відтворюються в навушниках або ж із колонок. Існують частоти, котрі людина не може сприйняти на слух. Коли до одного вуха подаються частоти приблизно 124 Гц, а до другого – 114 Гц, то різниця тону в 10 Гц викликає коливання. У результаті виникає бінауральний ефект. Наші вуха сприймають цю частоту, і вона стає домінантою, починає впливати на біоритми мозку. Цим і користуються маніпулятори, змушуючи людину робити те чи інше.

У співі колективу, хору теж присутні певні коливання, проте з психологічної точки зору вони приємні для сприйняття. Тому бінауральний ефект хорового коливання ніколи не був деструктивний. Особливо коли хор звучить в унісон.

Деструктивний вплив децибел. На рок-концертах децибели сягають позначки 120 і вище. Тривалий час перебування в такій атмосфері загрожує втратою слуху (ламаються волосочки волосяних клітин у внутрішньому вусі, появляється писк у вухах).

Негативний вплив може спричинити не лише мелодія пісні, але і її текст. Основні проблеми тексту – це спотворення реальності, приниження гідності людини, висміювання Бога, нерозуміння іншомовних текстів.

Молодь часто слухає іншомовні пісні, які не розуміє. А текст однаково впливає. Кожна мова досягає нашого єства і залишає там слід.

При швидкому темпі і світлових спалахах виробляються гормони стресу, які нищать у мозку ділянки пам'яті. І часто після рок-концерту молоді люди не можуть згадати ні свої імена, ні в якій країні живуть, ні навіть дату народження.

Резонанс клітинних структур викликає відчуття алкогольного чи наркотичного стану. Відбувається розбалансування нервової та ендокринної систем. Надлишок гормонів викликає відчуття наркотичної залежності. І людина прагне подібного стану.

Виникає ефект кавітації – молекули води (а ми здебільшого складаємося з води), нагріваються, і вода починає розривати навколишню матерію.

Музику часто використовують з метою задовольнити духовні потреби, створити альтернативу спокою без Бога. Однак це велика омана, бо ні мелодія, ні текст, ні музичні інструменти не вирішують проблеми. Тільки Бог їх вирішує!

Розрізняють так звану «прикордонну» музику – коли під час пісні відчувається присутність Божа, а потім вона зникає, змін немає. Акцент робиться на манері виконання, а не прославленні Бога.

Можна також нагадати про сексуальне забарвлення в музиці. І про так звану трихотомію в музиці: тілесну музику (рок, джаз, блюз, рок-н-рол, важкий рок, медитативний стиль), яка маніпулює свідомістю, заглушує, викликає гріховні асоціації, відразу; душевну музику з чуттєвим сприйняттям; і духовну музику – богонатхненну, коли є баланс тексту, мелодії і ритму.

З життя відомих

Американського співака та актора Елвіса Преслі вважають одним із найуспішніших музикантів XX ст. Він народився у християнській сім'ї, і коли вже був на вершині слави, у розмові з пастором сказав: «Я найнещасніша людина у світі… У мене стільки грошей, скільки мені не витратити, у мене мільйони фанатів, багато друзів, але я постійно роблю те, чому ви мене не вчили, й не роблю те, чому ви мене вчили».

Джеррі Лі Льюїс, відомий у світі рок-н-ролу, і Джиммі Лі Свагерт – пастор, відомий євангеліст, були двоюрідними братами. Свагерт вчив Льюїса грати на піаніно. Батьки Льюїса надіялися, що син стане християнським музикантом, адже він відвідував недільну школу в їхній п'ятидесятницькій церкві. Проте, подібно до Елвіса Преслі, котрий теж відвідував церкву і вчився в недільній школі, Джеррі обрав іншу мету. Вона полягала в алкоголі, танцях й вільній любові.

Джиммі Свагерт в автобіографії згадує, що на одному з музичних конкурсів він порушив обіцянку Богові і зіграв композицію у жанрі блюзу. «Я грав такі пасажі, які раніше ніколи не міг зіграти. Здавалося, що мною заволоділа якась сила, мої пальці просто літали по клавішах. Уперше в житті я почувався помазанцем диявола – інакше ніяк не можу описати свої відчуття. Нічого подібного я раніше не відчував і знав, що це було не від Бога».

Льюїс переживав ті самі відчуття. В одному з інтерв'ю він сказав: «Я знаю істинний шлях, бо був вихований, як християнин, але марно. Мабуть, я дуже слабкий. Це не дає мені спокою. Я не хочу померти й попасти в пекло».

Церква прославлення

Сьогодні у нас певною мірою прославлення монополізували групи прославлення. Проте хіба вся церква не є групою прославлення? Тому варто все більше вводити в життя релігійної громади поняття «церква прославлення», де музиканти служать з ціллю вести всіх членів церкви в прославленні Бога.

Музика – один з потужних інструментів у процесі наближення до Бога. І так хочеться, щоб у наших церквах через спів і музику люди наближалися до Бога, розуміючи всю важливість поклоніння Йому.

«НЕМАЄ ІНШОГО БОГА, ЩО МІГ БИ ТАК УРЯТУВАТИ, ЯК ОЦЕ»

Сьогодні вогонь спокус і компромісів палає так, як ніколи раніше. Ворог використовує технології, розпусту, оману, спокуси, хіть і пристрасті.

На кого спрямовані сотні порнографічних сайтів в інтернеті? На кого ллється весь цей потік бруду? Не на світ – він і так вже спокушений. Ціль сатани – заманити у пастку християн, щоб позбавити сили свідчення Євангелія і знищити його.

Просто зараз в житті багатьох віруючих піч розпалена всемеро сильніше. І багато колись сильних християн покинули Бога і здалися. Вони більше не моляться, думаючи, що їх випробування занадто тяжкі.

У третьому розділі Книги Даниїла Бог викрив план диявола і використав його як можливість для свідчення про Нього перед всім народом Вавилону.

Троє молодих людей не схилилися перед ідолом, і в результаті всі змогли побачити Ісуса Христа.

«Тоді цар Навуходоносор здивувався, і поспішно встав, заговорив та й сказав до своїх радників: Чи ж не трьох зв'язаних мужів ми кинули до середини огню? Ті відповіли та й сказали цареві: Певне, царю! Він відповів та й сказав: Таж я бачу чотирьох мужів непов'язаних, що ходять посеред огню, і шкоди їм нема, а вигляд того четвертого подібний до Божого сина!» (Дан. 3:24-25).

У результаті цар оголосив недійсним свій перший указ і видав новий: «А тепер від мене видається наказ, що кожен з народу, люду та язика, який скаже що згірдливе на Бога Шадраха, Мешаха та Авед-Неґо, буде почетвертований, а дім його обернений буде на сміття, бо немає іншого Бога, що міг би так урятувати, як оце» (Дан. 3:29).

Усе це стало можливим завдяки свідченню трьох праведників, котрі любили Бога і були готові віддати своє життя за віру в Нього.

Усе може змінитися в гірший бік – в економіці, здоров'ї, в якихось інших речах. Але рука Бога простягнута над благочестивими чоловіками і жінками, які проповідують Євангеліє і свідчать про Нього.

А потім прийде Господь!

П'ятий національний День молитви за Україну відбудеться онлайн

П'ятий національний День молитви за Україну відбудеться 6 червня. Цього року його проведуть в онлайн-форматі. Таке рішення ухвалила Духовна рада заходу на своєму засіданні.

Ідею Національного дня молитви запропонував євангеліст із Великобританії Девід Гасавей. Ініціативу підтримали понад 20 християнських об'єднань, які беруть участь у підготовці заходу.

Першу національну молитовну зустріч, що відбулася 18 червня 2016 року, відвідали понад дев'ять тисяч осіб.

ДУХОВНИЙ СТАН І ПОЧУТТЯ

Христос хвалив церкву в Тіятирах за її зростання в благодаті:«Я знаю діла твої, і любов, і віру, і службу, і твою терпеливість, і останні вчинки твої, що більші за перші» (Об. 2:19). Тобто Ісус казав: «Нині ви сильніші, ніж спочатку. Ви дозволили, щоб Моє життя у вас дедалі більше зростало й повнилося».

Про те ж ідеться в Приповістях: «А путь праведних ніби те світло ясне, що світить все більше та більш аж до повного дня!» (Прип. 4:18). А Йов заявляє: «І праведний буде держатись дороги своєї, а хто чисторукий – побільшиться в силі» (Йов. 17:9).

У Тілі Христовому немає місця для безцільності, ліні чи затримки росту. Чи бачите ви постійне зростання у вірі, надії, любові, самовіддачі? Як ви можете вимірити свій ріст?

На жаль, багато християн вимірюють свій духовний ріст за зовнішніми ознаками. Більшість скажуть, що живуть вірою, а не почуттями. Але в щоденній практиці багато хто все ж вимірює своє духовне життя за тим, що вони відчувають. Вони регулярно відвідують церкву, слухають проповідь Божого Слова, читають Біблію, старанно моляться, але не відчувають, що в їхньому житті є якийсь прогрес.

Ось кілька спостережень про наше духовне зростання.

Християнин може зростати в благодаті й не усвідомлювати цього

Павло порівнює наше духовне зростання зі зростанням фізичного тіла. Він говорить, що наші душі ростуть так само, як і наші фізичні суглоби, м'язи й тканини тіла. Він називає це «зростом Божим» (Кол. 2:19).

Таке зростання походить від голови. Простіше кажучи, у міру того, як ви надієтеся на Христа й перебуваєте в Ньому, безперервний потік Його життя вливається у вашу душу, навіть коли ви спите. Він забезпечує свіжий запас на кожен день, як би ви не почувалися.

Як, по-вашому, Ізраїль міг вижити протягом сорокарічного перебування в пустелі? Вони живилися лише манною – хлібом, дарованим із неба. Ця «ангельська їжа» мала все необхідне, щоб підтримувати імунну систему ізраїльтян. Ось чому Божий народ не хворів на жодну з єгипетських хвороб.

Так само і з нашою теперішньою манною. Хліб, посланий із небес, підтримує нашу духовну імунну систему, щоб ми могли протистояти різним гріхам. Ми можемо не бачити зовнішніх ознак того, що ця манна діє в нас (так само, як не бачимо, як зміцнюється наша фізична імунна система). Але Боже Слово обіцяє, що всі, хто любить Ісуса, будуть ставати сильнішими у духовній несприйнятливості до гріха.

Час від часу ви все ще можете впадати в спокусу, але з роками виявляєте в собі щораз більшу силу протистояти світським звабам і відчуваєте більшу відразу, бачачи нечистоту, яка оточує вас. Ви більше не думаєте й не розмовляєте так, як цей світ. Це тому, що ви ростете.

Бог дав нам заповітну обітницю: «Посаджені в домі Господнім цвітуть на подвір'ях нашого Бога» (Пс. 91:14). Ісус вирвав нас із царства темряви й посадив у добрий ґрунт Свого Царства, і тепер ми отримуємо поживу й життя з Його небесного ґрунту. Павло пише: «Отже, як ви прийняли були Христа Ісуса Господа, так і в Ньому ходіть, бувши вкорінені й збудовані на Ньому, та зміцнені в вірі… збагачуючись у ній» (Кол. 2:7).

Ми можемо хибно оцінювати своє духовне зростання внаслідок одноманітності та нудьги

Щодня ми робимо одне й те саме, і це приносить у життя одноманітність та нудьгу. Те ж може стосуватися й нашого духовного життя. Навіть наші молитви можуть звучати однаково. І ми вирішуємо, що зупинилися в духовному зростанні.

Яку неправду кажуть почуття! Такі думки можуть позбавити Божої благодаті. Так, у повсякденній рутині ми стикаємося з безкінечним повторенням одного й того ж. Але реальний доказ зростання – те, що ми не перестаємо робити це і віддавати себе на Божу працю.

Істинне зростання відбувається тоді, коли ми знову й знову робимо те саме з дедалі більшим переконанням, що робимо все для Нього.

Ми можемо вимірювати свій нинішній стан за неправильними стандартами

Переживання навернення часто емоційні, тому що вони нові й неймовірно унікальні. Зміни, які відбуваються в нашій душі, настільки несподівані, що це приголомшує. Це дивовижно — раптово навернутися від рабства гріха до нового життя в Христі.

Духовне зростання дуже схоже на перші кроки немовляти. Це чудова та хвилююча подія, яка викликає багато уваги з боку батьків. Та невдовзі дитина перестає бути центром уваги. Тепер, коли вона падає, їй потрібно самій підніматися. Вона сама ходить по дому, скрізь чинячи безлад, за що її карають. Так само й коли ви були немовлям у Христі, то відчували, що Бог приділяє вам особливу увагу. Щоразу, коли ви падали, Він був поруч, щоб піднімати вас. Але, як пише апостол Павло, ви не повинні залишатися вічним немовлям. Бог навчає стояти в Його Слові й ходити вірою, а не повзати, як немовля.

Звичайно, можна стати теплим і недбалим у своїй вірі, і багато віруючих перебувають саме в такому стані. Та застереження Ісуса про втрату першої любові не стосується вас, якщо ваше серце ще прагне Бога. Якщо ви турбуєтеся, щоб не відпасти, це свідчить про те, що ви зростаєте у Його милості. Ось чому ви постійно досліджуєте своє серце.

Однак сатана обманув багатьох християн, переконавши їх, що вони щось втратили в Господі. А сумнів у Божій любові до вас і недооцінка свого становища в Христі – це страшний гріх. Ваші щоденні відносини з Ісусом не мають жодного стосунку до вашої ревності чи старань. Вони базуються лише на вірі.

Уявіть, яким би було ваше становище, якби спасіння справді базувалося на почуттях. Павло переконує нас рухатися, «забуваючи те, що позаду, і спішачи до того, що попереду» (Фил. 3:13).

Так, Бог приносить у наше життя обновлення й свіже помазання, але це не пожива, якою ми повинні харчуватися, щоб жити. Ми повинні жити постійною вірою в Божі обітниці заповіту. Його Слово непохитне, якими б слабкими ми не почувалися. Господь дотримає Свої обіцянки, бо Він Той, «Хто може вас зберегти від упадку, і поставити перед Своєю славою непорочними в радості» (Юда 24).

Ознаки духовного зростання

Істинна ознака духовного зростання – коли за вирішенням кожної проблеми та кризи ви звертаєтеся до Ісуса.

Деякі християни перебувають у вічній кризі. Щоразу, коли ви зустрічаєтеся з ними, вони діляться черговою новиною, нарікаючи: «У мене біда за бідою; я не знаю, що робити». Вони хочуть, щоб про їхню проблему знала вся округа, але ніколи не діляться з нею з Ісусом.

Мова не про християн, які переживають реальні проблеми. Я кажу про «професійних скаржників» у церкві. Вони так скаржаться на свої проблеми, що хочеться запитати: «Невже ваш Бог мертвий?».

Як приємно Господу, коли ти зі своїми турботами йдеш спочатку до Нього! Ти знаєш, що в тебе є Той, Хто вірно супроводжує тебе у всіх обставинах.

Друга істотна ознака зрілості – те, що ви більше не вимагаєте від Бога видимих підтверджень Його реальності чи якогось внутрішнього голосу. Ви менше покладаєтеся на зовнішні ознаки та фізичні свідчення. Звичайно, Господь промовляє до Свого народу. Ісус каже, що вівці Його знають Його голос. Але нині голосом Божим до Його народу є Його відкрите Слово. Автор Послання до євреїв стверджує: «Багато разів і багатьма способами в давнину промовляв був Бог до отців через пророків, а в останні ці дні промовляв Він до нас через Сина» (Євр. 1:1-2).

Коли ми покладаємося на внутрішні голоси чи зовнішні знаки, щоб чути Бога, ми відкриваємо себе для великої спокуси. Одного разу я отримав запрошення проповідувати на двох конференціях служителів у Детройті та Індіані й просив у Бога підтвердження, чи брати участь у цих заходах. У Детройті Бог благословив слово – кілька служителів вийшли до вівтаря з покаянням. Та це не було достатнім свідченням для мене. Тому перед наступною конференцією я молився: «Господи, сьогодні Ти повинен мені дати чітке свідчення або ж це буде остання моя конференція»…

Здогадайтеся, хто ще чув цю молитву? Ворог. Несподівано голос, який звучав ніжно і свято, прошепотів: «Ти побачиш таке свідчення, якого ще не бачив. Тобі не треба буде нічого робити, тільки будеш стояти й дивитися, як Дух Святий потужно наповнить зал…»

І справді, Господь знову дав мені помазання того вечора. Коли я закінчив проповідь, то просто закрив свою Біблію й помолився: «А тепер твоя черга, Господи!».

Нічого не відбулося. За кілька хвилин аудиторія почала хвилюватися. Я запевнив їх, що чекаю дії Святого Духа, але нічого не відбувалося. Я не знав, що робити, тому запропонував усім разом прославити Ісуса. Усі спокійно славили Господа – і Божий Дух наповнив зал.

Несподівано я відчув, що треба викликати до вівтаря дружин пасторів. Ми молилися. Бог торкався і зціляв їх. Але не було ніякого грому й блискавок – просто спокійна робота Святого Духа. Невдовзі ми отримали свідчення жінок, які були змінені в той день, а також від подружніх пар, які обновилися. Проте я знав, що це не було тим потужним свідченням, яке мені було обіцяне, і зрозумів, що намагався зробити ворог. Сатана почув, як я вимагав від Бога зовнішнього свідчення, і використав це для того, щоб стримати мене від звернення до пасторів та їхніх дружин. Але Бог відкрив переді мною двері й дав мені слово для проповіді. Я повинен був просто послухатися Господа, довіритися Його Слову й віддати Йому всі результати. Він завжди все виконує так, як вважає за потрібне, – гучно чи тихо, видимим чи невидимим способом.

Одна з найголовніших ознак зрілої віруючої людини – любов до всього людства, яке йде в погибель, відповідно вона з благодаттю реагує на будь-які прояви міжнародних та етнічних конфліктів. Такий християнин виказує однакову любов і до євреїв, і до палестинців.

Я вірю, що Бог тримає під контролем усі ситуації у світі. Він розвиває події відповідно до Своїх вічних цілей, навіть криваві кризи та повстання.

Й тоді, коли спостерігатимемо тимчасове затишшя, я вірю, що ми швидко наближаємося до виконання біблійного пророцтва й повернення Ісуса. Напруга у світі буде наростати, супроводжуючись розгулом ненависті, боротьби, расових заворушень, етнічної різні. Як ми повинні реагувати на це, будучи християнами? Тільки дорослий, зрілий віруючий може прийняти слова Ісуса: «Любіть ворогів своїх. Моліться за тих, хто вас гонить і ображає. Якщо твій ворог голодний, нагодуй його».

Якщо ви хочете жити, як жив Ісус, то не можете дозволити, щоб ваші людські пристрасті запалювалися при читанні заголовків газет. Христос помер за кожну загублену душу на цій землі, включаючи й лікарів, які роблять аборти, убивць, ґвалтівників, розбещувачів малолітніх.

Ви можете знати, що зростаєте в благодаті, якщо молитеся за тих, кого ненавидить світ. Ось велика обітниця, яка заспокоює всі наші почуття, сумніви та невизначеність: «Хіба ж ти не чув: Бог відвічний Господь… Він не змучується та не втомлюється, і незбагненний розум Його. Він змученому дає силу, а безсилому міць… А ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила підіймуть, немов ті орли, будуть бігати і не потомляться, будуть ходити і не помучаться!» (Іс. 40:28-31).

Девід Вілкерсон.

ЗАКОПАНИЙ ТАЛАНТ

Рамки для талантів

Навіть сьогодні багато талантів вважаються незначними, непотрібними чи навіть гріховними. Наведу приклад. У дитинстві на мене справила велике враження поїздка у християнський табір. Саме там я пережив переломний момент у пізнанні Бога. Цей момент пов'язаний з інтерактивним театральним дійством, розіграним табірною командою.

Йшли останні дні заїзду. Під час загальних зборів прозвучало оголошення: кожен, хто за час перебування в таборі чимось згрішив (риторично це стосувалося всіх без винятку) повинен підійти до спеціального столу і отримати символічний бланк із «прощенням». Це було сказано тільки раз, мабуть, тому багато хто пропустив оголошення. Тільки не я – як справжній відмінник, я так і зробив. І коли прийшов час традиційного вечірнього спілкування біля вогнища, почалося… Відповідно до наявності чи відсутності «прощення» усі діти були поділені на дві частини – одні праворуч, інші ліворуч. Хтось придумав для тих, хто опинився ліворуч, «покарання» у вигляді удару кропивою по руці. Досі пам'ятаю емоції, пережиті в ті хвилини – суміш радості, що я справа, жаль за друзів з протилежного боку, відчай від безсилля чимось їм допомогти…

Градус напруги дійшов до того, що деякі з нас демонстративно переходили на бік «непрощених», викидаючи власні «бланки-перепустки» у вогонь. Але тоді вийшов один із табірних працівників і сказав, що не може допустити, аби дітей били кропивою, і бере їхні удари на себе. Так і сталося – його шкіра врешті була вся у пухирях. А я того вечора зрозумів одну з найважливіших істин – це тінь того, що зробив для мене Ісус Христос.

Можливо, комусь такі методи здадуться надто жорстокими, але за силою впливу їм немає рівних. Коли не просто спостерігаєш збоку, а пропускаєш усе через себе, будучи безпосереднім учасником – це залишається з тобою на все життя.

Коли потім мені доводилося чути про заборони церквами театралізованих постановок, то думав – а це саме той шлях, яким я почав іти до Бога!

Універсальний служитель

Не так давно була поширена (а може, десь і досі є) послуга, яка називалася «Універсальний працівник». На рекламі був зображений шестирукий чоловік, у кожній руці він тримав інструменти – від молотка до дриля. Із цим образом у мене асоціюється класичний церковний працівник – він може і дрова вдові рубати, і проповідувати, і співати в хорі, і керувати оркестром… Причина такого явища банальна – часто просто більше немає кому це робити або ніхто не хоче. Можуть бути домішані й неправильні мотиви – прагнення бути на виду, показати себе.

Але ж неможливо досягнути досконалості в кожному виді діяльності. Тому все робиться на середньому рівні, і яка б талановита не була людина, у неї просто немає часу розвивати власні здібності. Таланти втрачають красу... А глядачам, зрештою, стає просто нецікаво сидіти і спостерігати за «універсальними служителями».

«Чому?»

Запитання «чому?» завжди важливіше за «де?» і «коли?», бо воно проникає в саму суть проблеми. Один батько, повернувшись додому, виявив, що його маленька дочка не може витягнути руки із вази для квітів. Як не старався, жодним способом витягнути руку не вдавалося. Вже змирився з думкою, що, напевно, доведеться розбити посудину. Насамкінець він запитав: «А чому твоя рука застряла?». – «Тому що я хочу дістати звідти монетку».

То чому люди закопують свої таланти? Чому так небагато християн залучені до активного служіння? Спробуємо розглянути проблему і зсередини, і ззовні.

Бідний раб

Спершу про внутрішню мотивацію: що керувало вчинками невірного раба? І чому цей слуга взагалі отримав від господаря лише один талант?

Не раз доводилося чути, як раба з одним талантом «жаліють», виправдовуючи певною мірою його невірність. Мовляв, він отримав найменше, може, тому й побоявся діяти.

Хочу заперечити саме твердження, що один талант – це мало. Проблема не в малій кількості одержаних талантів, а в неправильному способі мислення. Раб із такою свідомістю закопав би і два, і п'ять, і скільки б йому не дали!

«І одному він дав п'ять талантів, а другому два, а тому один, кожному за спроможністю його» (Мт. 25:15).

Щодо кожного раба у притчі Ісуса вживається слово «спроможність».

По-перше, спроможність – означає наявність певного ресурсу сили, знань тощо. Наприклад, першокласник просто не спроможний вирішити рівняння з 10-го класу або виконати фізкультурні нормативи для старшокласників. Але від нього цього й не вимагають.

Або візьмімо дві банки – об'ємом 0,5 л і 3 л. Кожна має свій ліміт, тобто «спроможність» вмістити певну кількість рідини. Півлітрова банка ніколи не вмістить трьох літрів. І тут криється найцікавіше. Я не експерт, але помічав, що для декотрих консервацій господиням необхідно саме кілька маленьких банок, і їх не можна замінити одною великою. Тобто якщо ти, перепрошую, півлітрова банка, це аж ніяк не означає, що ти чимось гірший за трилітрову. Просто в тебе своє унікальне призначення.

Спроможність також передбачає бажання, відповідальність, сумлінність. Навряд чи людина без ентузіазму «спроможна» якісно виконати роботу. Тому коли вчитель хоче дати важливе доручення, він вибере учня, який сам піднімає руку, а не того, хто, ховаючись, пригинається до парти. Так і в церкві – служитель просить допомоги в людей, швидких на підйом, а не в тих, яких треба довго вмовляти…

Шанс від Бога

«Бо кожному, хто має, дасться йому та й додасться, хто ж не має, забереться від нього й те, що він має» (Мт. 25:29).

І тут виникає нерозуміння. Очевидно, господар знав, що той раб – не дуже надійний. Господар у цій притчі – прообраз Бога, а Бог точно знав, що слуга закопає навіть той один талант у землю. Виникає запитання: навіщо взагалі було йому давати?

Відповідь вражаюча: навіть знаючи, що не всі з нас використають свої здібності, Бог все одно дає нам шанс! Жодна людина не зможе потім сказати, що її обділили, тому що мінімум доступний абсолютно для кожного. Більше того – навіть один талант, якщо його розвивати, з часом розквітає та примножується.

Бог дав мені талант до поезії. Він прокинувся ще в дошкільному віці. Але пройшов довгий період, перш ніж я усвідомив свою відповідальність за нього. Почалося все з римованих забавок, дружніх шаржів (якщо так голосно можна назвати віршики про однокласників). Потім настав етап заримованих привітань із днями народження та всілякими пам'ятними датами. Ще пізніше я став використовувати цей талант у корисливих цілях – вчителі завжди ставили вищу оцінку, якщо написати твір у віршованій формі. У період перших серйозних розчарувань творчість стала для мене антидепресантом – виливаючи на папір душевний біль, вдавалося знизити градус емоційної напруги.

Далі був переломний момент у пізнанні Бога, який супроводжувався сильною внутрішньою боротьбою. З тих пір поезія стала для мене синонімом молитви. Але навіть тоді я ще не зовсім серйозно ставився до таланту. Минув не один рік, перш ніж я усвідомив, наскільки це потужний інструмент проголошення істини, який може глибоко торкатися людських сердець.

Не раз думав – а що, якби я не зустрів людей, котрі допомогли мені переосмислити ставлення до поезії, підштовхнули до розвитку? Що, якби «закопав у землю» довірений Богом дар? Перш за все я нашкодив би самому собі, адже, відкинувши покликання, пропустив би даний Богом шанс прожити цікаве і щасливе життя.

Вирок господаря

Даючи оцінку внутрішнім мотивам невірного слуги, господар вказав на дві серйозні проблеми – лукавство і лінь (Мт. 25:26). Лукавство тут полягає у формулюванні «знав і не зробив». Якщо вдуматися, виправдовуючись, раб суперечить власній логіці. Чи доводилося вам чути від людей із очевидними здібностями у відповідній сфері фрази на зразок: «Та який з мене проповідник (співак, євангеліст)?». Чи не віє від них лукавством? Людина знає, що має талант, але чомусь «прибіднюється»… Апостол Павло застерігає: «Що ти маєш, чого б ти не взяв? А коли ж бо ти взяв, чого чванишся, ніби не взяв?» (1 Кор. 4:7). Чи можете уявити, щоб будівельник сказав замовнику: «Та я не дуже-то і вмію мурувати, так, пробував кілька разів…» Які шанси в такого працівника отримати роботу?

Цікаво, що ми не любимо применшувати власний професіоналізм у матеріальній сфері, бо від цього залежить заробіток. Чому ж тоді лукавимо у набагато важливішій – духовній?

Причина ліні – байдужість та егоїзм. Напевно, раб подумав так: «Доки пана немає, можна жити для себе!». Це абсолютна протилежність старозаповітного «раба любові», який, маючи можливість отримати свободу, залишався служити господарю із власної волі, з любові до нього! Отже, тільки любов до Бога може перемогти духовну лінь.

Страх перед людьми

«Чого то зійшов ти? І на кого ти позоставив трохи тієї отари в пустині? Я знаю зарозумілість твою та порожнечу твого серця, бо ти зійшов, щоб подивитися на війну!» (1Сам. 17:28).

Які ж зовнішні обставини могли змусити слугу відмовитися навіть від спроби застосувати талант?

Найперше, із чим ми зустрічаємося, роблячи перші кроки у певній сфері, – це критика, насмішки, несприйняття … Люди завжди готові прийти зі своїми лопатами, щоб допомогти комусь поховати власні здібності. Найважче, коли в тебе не вірять близькі. Із цим зіткнувся юний Давид. Сьогодні таких, як він, називають зневажливо: «пацан з рогаткою». Мені неодноразово доводилося чути, як різні види служіння розподіляють за рівнем важливості, називаючи «віршики», «сценки» дитячими пустощами на фоні серйозних високодуховних проповідей… Але, уперше побувавши на богослужінні, я не зрозумів і не запам'ятав жодної із промов проповідників – вони просто були занадто складними для мене. Натомість досі пам'ятаю продекламований вірш про відступництво Петра, який був дуже простим і зрозумілим і через який Бог говорив до мого серця.

На перший погляд, незначні, «недуховні» таланти, такі як швацька майстерність Тавіти або музичні здібності гусляра, який грав для Єлисея, можуть приносити найпотужніший результат, нічим не гірший за «високі» форми служіння. Особливо якщо будуть відшліфовані, немов оті п'ять вигладжених каменів, які узяв Давид із потоку. Здавалося б, нікчемна зброя, але вона принесла перемогу там, де мечі були безсилими.

Ризик банкрутства

«Ніколи не помиляється той, хто нічого не робить» (Теодор Рузвельт).

Ще одна фобія, яка, очевидно, тиснула на свідомість раба, – страх втратити те, що є. Тим більше, що шанс у нього був тільки один. А навколо ж нестабільна економічна ситуація, різні види шахрайства, корумпована влада… Напевно, слуга мислив приблизно так: «Краще принести господарю хоча б те, що він мені дав, ніж, у разі невдачі, прийти з порожніми руками...» І, погодьтеся, певна логіка у цьому є. У чому ж помилка?

Помилка – у неправильному розумінні цілі господаря. Може здатися, що головною метою пана було отримання прибутку. Але погляньмо на момент, коли добросовісні раби приходять із надбаними коштами: господар щиро радіє їхній вірності і обіцяє винагороду. В аналогічній притчі про міни він призначає їх управителями над цілим рядом міст. Що із цього випливає? Те, що для пана було головним не принесені слугами гроші, а той досвід, який вони здобули у процесі праці.

Уявімо, що раб із одним талантом все ж ризикнув – пустив гроші в хід, але після довгих зусиль «прогорів»… Він повернувся би з порожніми руками, але – з досвідом. Цілком можливо, що цей досвід допоміг би йому навіть виправити ситуацію і таки принести якусь здобич господареві. Та якщо й ні, то навіть чисто емоційно зустріч була б зовсім іншою. Щире визнання: «Так, мені не вдалося, але я зробив усе, що міг» звучало б набагато краще, ніж зухвале самовиправдання: «Я знав тебе, пане, що тверда ти людина, ти жнеш, де не сіяв, і збираєш, де не розсипав…» (Мт. 25:24).

Бути вірним – означає не «принести якнайбільше плоду» (хоча це теж важливо), а «працювати не покладаючи рук».

Віддати, щоб отримати

«Є тут хлопчина один, що має п'ять ячних хлібів та дві риби, але що то на безліч таку!» (Ів. 6:9).

Божий дар не зазнає поразки! Талант, який тобі дав Бог, – це те, що просто не може тобі не вдаватися. Ти просто приречений на успіх у цій сфері!

Але – необхідно задіяти віру, без цього ніяк. Чудо почне діяти тільки тоді, коли ти сам почнеш працювати. Вода стала твердою тільки тоді, коли Петро зробив по ній перші кроки. Щоб хліби і риби помножилися на тисячі людей, хлопчик повинен був їх спершу віддати, довірившись Господу. Аби вижити, вдова із Сарепти Сидонської повинна була спершу нагодувати Іллю останнім хлібом. Хто не ризикне, той не отримає досвіду і нічого не надбає. Він стоятиме на місці.

Нездоланні обставини

Часто обставини паралізують нас, стають нездоланною стіною на шляху реалізації талантів. Іноді перешкоди посилає нам Бог, щоб змінити щось погане в нас. А іноді – диявол, щоб змінити щось добре в нас. То хто зацікавлений у тому, щоб талант зогнив у землі?

Нерідко обставини, оточення, місце проживання людини не сприяють розвитку її таланту. У мене є друг, який професійно займається футболом. І йому довелося відстоювати свою позицію щодо цього в церкві. Але це варте того, адже відповідати за свій талант перед Богом – не комусь, а тобі. І від тебе залежить, будеш ти шукати виправдання чи можливості.

До речі, щодо футболу. Якось я натрапив на матч чемпіонату Європи 2012 року між Польщею та Росією. Після забитого голу капітан польської збірної Якуб Блащиковськи став на коліна і підняв вказівні пальці до неба. Зацікавившись, я став шукати інформацію про футболіста і дізнався, що він – практикуючий християнин, який не соромиться визнавати свою віру ні перед колегами по команді, ні перед багатотисячним стадіоном. У 10-річному віці Якуб пережив страшну трагедію – на його очах батько вбив матір. Після шоку він перестав відвідувати школу і футбольні тренування. Але навіть такі жахливі обставини не зупинили хлопця. Тепер він – елітний спортсмен, який з допомогою свого таланту може свідчити людям про Бога.

Коли Чарльз Пархам 1905 року відкрив біблійну школу в Гьюстоні (Техас), туди прийшов навчатися афроамериканець Вільям Сеймур. Закони сегрегації не дозволяли чорношкірому студенту перебувати в одному класі з білими. Але Вільямове бажання навчатися було настільки сильним, що врешті-решт для нього поставили окрему парту в холі, і він слухав лекції через відчинені двері. А 9 квітня 1906 року в Лос-Анджелесі через Сеймура почалося духовне пробудження, яке вважається початком сучасного п'ятидесятницького руху (Азуза-стріт).

Віддати в обіг

Сучасне слово «талант» походить від назви грошей. Продовжуючи цю аналогію, можна сказати, що Господар зробив своєрідну інвестицію в нас – своїх слуг, щоб цей період, до Його повернення, ми працювали для Нього. Наше завдання – віддати таланти в обіг, тобто почати практикувати, розвивати, примножувати.

Чимало людей несерйозно ставляться до своїх здібностей, дехто використовує їх лише для збагачення, декотрі взагалі не вважають за потрібне вдосконалюватися… Але Біблія закликає робити все як для Господа (Кол. 3:23) і застерігає від недбальства (Єр.48:10). Людина працелюбна навіть без особливих задатків досягає більшого, ніж лінива з великим потенціалом.

Служити своїм талантом – це жертва. Це вимагає посвяти. Чи готові ми платити цю ціну? Чи просто ховаємося за безліччю причин і перешкод? Хай нас надихне приклад Ісуса Христа, Який віддав у жертву Самого Себе!

Час викопувати

«Сказав же йому його пан: «Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, увійди до радощів пана свого!» (Мт. 25:21.

Хто з нас не хотів би почути таких слів під час зустрічі з Господом? Але для цього уже сьогодні потрібно брати лопати і викопувати свої таланти!

Навіть один талант – це багато, якщо тільки людина не шукає виправдання своєму небажанню працювати. Це Боже зерно, яке має властивість рости і примножуватися. Бог знає спроможність кожного і не вимагає неможливого. Він кожному дає шанс реалізувати свої задатки. Часто за показною невинністю і скромністю ховаються лукавство і лінь. Якщо цього не лікувати, хвороба переходить у хронічну стадію.

Чи дозволимо ми людям, страхам і обставинам вкрасти цінність, закладену Богом, покликання, в якому будемо по-справжньому щасливими й успішними? Цікаво, що саме за те, за що спочатку найбільше критикували і насміхалися, потім найбільше люблять і поважають.

Господарю потрібні не гроші, а люди – це найцінніший ресурс. Небесний Господар виявив нам Свою довіру і чекає на результат – змінену в процесі праці особистість. І якщо замислитися, то це потрібно не стільки Господу, скільки нам самим.

Дмитро Довбуш.

КОРОНАВІРУС НЕ ЗДАТНИЙ ПЕРЕМОГТИ ЦЕРКВУ

Настали безпрецедентні дні в нашому житті. Однак вони не можуть бути безпрецедентними в житті Церкви. Церква переносила такі ж страждання і раніше, і навіть набагато тяжчі, у тому числі й пандемії, не кажучи вже про переслідування і гоніння.

У такі дні і в будь-який інший час у нашому житті ми повинні пам'ятати про те, що Христос турбується про Свою Церкву завжди.

Це не слово про те, як бути Церквою в епоху коронавірусу. Це епоха Церкви, а не коронавірусу. Вірус мине. А Церква нікуди не дінеться.

Наш світ – це світ нашого Отця. Цей світ належить Христу. Насправді він належить нам, Його Церкві, Його Нареченій. Не ЗМІ, не епідеміологам чи статистам, не економістам і політикам. Церква переживе ці часи, це випробування і стане сильнішою.

Головна історія у світі

Головні новини, що відбуваються у світі прямо зараз, не стосуються даних про поширення вірусу, впливу грошей чи ще чогось подібного. Головна новина – Церква. Ісус Христос Своєю владою на небі і на землі будує Свою Церкву (Мт. 16:18). Навіть пекельні ворота не здатні стримати остаточне влаштування Церкви, а тим більше – тимчасова паніка чи фінансовий крах.

Це не значить, що християни не будуть хворіти чи вмирати. Дехто вже хворіють, а деякі померли.

Це не значить, що окремі місцеві церкви не збанкрутують. Деякі збанкрутують. Деякі місцеві церкви зачинили свої двері, щоб ніколи вже їх не відчинити..

Але всесвітня Церква залишається неприступною, не піддаючись жодній реальній загрозі, і стане ще сильнішою, ніж раніше.

Історія всесвітньої Церкви – це найголовніше з усього, що відбувається у світі. Ні CNN, ні FOX не вловлюють цю історію. А це і є найпершим і найголовнішим заголовком. У Христі ми живемо історією, про яку в майбутньому буде розказано більше, ніж про будь-яку іншу.

Ми не просто глядачі і очевидці – ми учасники. У той час, коли ми збираємося у своїх вітальнях для поклоніння. У той час, як пастори і старійшини зустрічаються через Zoom, щоб радитися і турбуватися про свої розпорошені і збентежені стада. У той час, коли ми беремо до рук свої Біблії, відчуваючи голод і спрагу за Словом і Божим веденням, які не відчували вже так давно, а деякі люди, можливо, і ніколи… Коли ми схиляємо коліна у своїй кімнаті і молимося разом з усією сім'єю.

Наші церкви просіюються, деякі люди відходять. Але Церква жива і здорова. Вона не просто тримається – вона набирає сили. Наречена Христа зміцніє і переживе ці дні.

Через Церкву

Не тільки майбутнє всесвітньої Церкви вже визначене суверенною владою Бога через Христа. Його суверенні цілі у світі зосереджені на Його Церкві. Картина про центральне значення Церкви у світовій праці Бога, яку описує апостол Павло в Посланні до ефесян, просто приголомшує: Христос унікальним чином передає Свою глобальну славу через Свою Церкву.

Апостол Павло пише, що Бог зробив його служителем Євангелія, щоб «благовістити поганам недосліджене багатство Христове та висвітлити, що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі, Який створив усе, щоб тепер через Церкву була оголошена початкам та владам на небі найрізніша мудрість Божа» (Еф. 3:8-10).

Чи розумієте ви це? Бог відкриває Свою багатогранну мудрість не тільки в фізичному, але і в духовному світі – щоб увесь всесвіт це побачив. І як? Через Церкву! Куди б не були звернені погляди людей, воїнства ангелів і демонів стежать за Церквою. Бог працює у світі через Церкву.

І це не один канал серед багатьох. Церква – єдиний канал, згаданий в цьому тексті Писання. Епідеміологи та економісти відіграють свою роль, але головне, що відбувається у світі сьогодні і у всі часи, – це те, що Ісус Христос робить у Своїй Церкві і через неї.

У Церкві

Будучи Божим народом, об'єднаним у Христі, ми є частиною тієї глобальної лінзи, через яку Бог фокусує Свою роботу у світі на славі Свого Сина. Апостол Павло говорить про це не раз. Він повертається до цього кількома реченнями далі.

Тому не намагайтеся пояснити це якось інакше. Смисл ясний і вражаючий: «А Тому, Хто може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо, силою, що діє в нас, Тому слава в Церкві та в Христі Ісусі на всі покоління на вічні віки. Амінь» (Еф. 3:20-21).

Яким чином Бог, здатний зробити значно більше над те, про що ми мріємо, прославляється сьогодні, у цей час? Благоговійте: у Церкві і в Ісусі Христі. Через Христа, що сидить на небесах, і через Його Церкву, що представляє Його по всьому світу в кожному великому місті і в маленькому селі, на кожній мові, серед кожного племені, у кожнім народі і в кожній нації. Муж, що є образом Божим (Кол. 1:15, 2 Кор. 4:4) і точкою фокусу Божої слави в історії, дав нам, Своїй Нареченій, Свій власний Дух, щоб усі разом ми могли відображати Його і нашого Отця в цю епоху.

Це епоха Церкви

Ми – не Церква в епоху коронавірусу. Ми можемо переживати глобальну пандемію, але ми робимо це як Церква в епоху Церкви. Ми живемо не в епоху пандемії, чи в епоху цифрових технологій, чи в епоху прагматизму, чи в епоху будь-якої нової речі, яку ви тільки хочете підкреслити. Це – епоха Церкви.

І Церква – це не просто ще одна реальність серед інших, яку можна застосовувати як ознаку нашого часу. Церква – це і є ознака. Це те, чим є наша епоха. Тому не дозволяймо засобам масової інформації, соціальним течіям чи своїй власній забудькуватості спонукати нас думати інакше.

У той час, як дні змінюються на тижні, а тижні – на місяці, будемо один для одного Церквою. І будемо як Церква представляти Христа своїм ближнім.

Не існує плану «Б». Години на карантині, інвестовані в те, щоб бути Церквою в такі незвичайні дні, не будуть даремними. Ісус побудує Свою Церкву, хоч багато громад і не виживуть. Церква, кожен вірний її член, переживе цей час і буде вічно насолоджуватися новим світом – світом без вірусів, хвороб і будь-яких недуг. І ворота пекла не переможуть її.

Тож будьмо Церквою

Яким би дивним це не виглядало, однак завдяки дням, коли ми не можемо збиратися разом, ми лише міцнішаємо як Церква. Ми міцнішаємо не в легких і комфортних сезонах, а саме у складних часах, наповнених викликами.

Будь-хто може проявитися у зручній ситуації. Але в загрозливі часи, у невизначених і безпрецедентних сезонах, коли поверхневі люди замикаються в собі, турбуючись лише про свою власну безпеку і свій захист, лише Церква може цікавитися, як почуваються інші, і за необхідності допомагати ліками, різними речами і продуктами, порадами і молитвами.

Вітер цих днів може забрати багато всього. Буває, і мілководдя заливають хвилі.

Але Церква Ісуса Христа усе це переживе і засяє ще ясніше. Важкі часи – це хороші часи для того, щоб бути християнином.

Девід Метіс.

ПОДИВИСЯ НА НАС

Ранок варто починати з молитви. Петро з Іваном це розуміли. Вони йшли до храму помолитися. Йшли разом, такі різні за характером, проте зі спільною потребою – помолитися.

Біля храму їх чекали. Чоловік, якого принесли, чекав.

«Подивися на нас… Срібла й золота в нас нема...»

Далі було головне, проте зупинимося на потрібному. «Подивися на нас» – це не прояв нескромності учнів Христових. Для тих, хто сам не ходить, кого носять пристрасті, гріх, страх, депресія, хто не має «власних» ніг, хто не в храмі, а під храмом – їм потрібне ваше слово: «Подивися на мене! Я теж мав подібні проблеми, мене теж носили, я теж був безпорадний, я теж боявся і відрікався – але мене зустрів Ісус. Усе перемінилося. Я з Христом зміг, і ти зможеш! Подивися на мене! Я живий свідок. У тебе все вийде…»

Сталося диво – додому цей чоловік пішов здоровим. Реклама Божої благодаті спрацювала. Народ збігся до храму. Слова апостолів були конкретними: «Люди добрі, чого ви дивитесь на нас, ніби то ми... своєю силою… Це не ми – це Ісус, на нього дивіться!..» (Дії 3:12).

Як важливо – і потрібно – своєчасно перевести погляд нової (та й не тільки) у вірі людини з нас на Христа, показати: це Він, це Його рука зробила, на нас не дивіться… Ми були інструментом у руках Майстра».

Не привертай до себе увагу – це небезпечно. Не купайся у променях популярності й слави – можеш згоріти! Мені подобається фраза: «Господь дасть тобі стільки слави, популярності, авторитету, скільки ти зможеш покласти до Його ніг!».

Лише Господь достойний слави, Йому вона належить і личить, і лише Він може прийняти її!

М. С.

У БРИТАНІЇ ПІД ЧАС ПАНДЕМІЇ СІМЕЙНІ СТОСУНКИ СТАЛИ ЛИШЕ МІЦНІШИМИ

Такі результати опитування, проведеного з метою з'ясувати вплив вимушеного карантину на відносини в сім'ях. З'ясувалося, що в чотирьох з п'яти сімей у Великій Британії стосунки стали лише міцнішими.

«Сьогодні, коли ми змушені припинити активне життя і проводити разом на карантині більше часу, багато з нас починає задумуватися над тим, що насправді в житті має значення. І багатьом стало зрозуміло, що це – наші діти, чоловік чи дружина, батьки… Словом – сім'я», – сказав засновник ChannelMum.com, який і розпочав дослідження.

«Попри жахливі втрати, які несе пандемія, люди стають дедалі більше вдячними за маленькі радощі життя. Це звучить дивно, однак завдяки коронавірусу люди стали добрішими і більш вдячними за те, що вони мають».

За даними опитування, сім'ї придумують цікаві способи для проведення разом часу. Це головоломки, настільні ігри, читання, садівництво і городництво тощо. Діти також стали більше часу проводити з рідними і менше «зависати» в гаджетах.

Окрім цього, люди допомагають один одному, закуповуючи продукти і ліки, надаючи психологічну допомогу.

«Цілком очевидно, що сімейні стосунки опинилися в цей період під значно більшим, ніж раніше, тиском, адже всі вдома. Проте більшість сімей зуміли піднятися над цим стресом, щоб стати ще ближчими».

БОГ.NEWS.

МИР ПІД ЧАС ЧУМИ

Кажуть, перша трагедія, що сталася у зв'язку з епідемією COVID-19 в Ізраїлі, полягала в тому, що дружина задушила чоловіка після п'яти днів спільного карантину.

Жарти жартами, але в кризовій ситуації наші відносини піддаються найбільшим випробуванням. Змінюються звичні побутові сценарії й повсякденні пріоритети. Лякають невизначеність і безпорадність. Втрата контролю над тим, що відбувається, схиляє до депресії.

У важкі часи нам як ніколи потрібен мир у серці – стан, що визначається грецьким словом «ейрене» (що дійшло до нас у вигляді імені «Ірина») або єврейським «шалом»: мир, спокій, умиротворення, стан безпеки й захищеності.

В умовах стресу важко кожному. І кожен стає перед вибором: дозволити своїм особистим проблемам стати додатковим тягарем для тих, хто нас оточує, або ж, переступаючи власні болі й страхи, ми будемо слідувати біблійним настановам: «Носіть тягарі один одного, і так виконаєте закон Христовий» (Гал. 6:2).

Суєта, заклопотаність, занепокоєння, страх руйнують наш внутрішній «шалом». Створює ж його вдячність, яка виливається Господу в молитві. Апостол закликає: «Ні про що не турбуйтесь, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою. І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі» (Фил. 4:6-7).

Але це – лише початок шляху. Важливіше не стільки досягти стану умиротворення самому, скільки стати цим самим миром для тих, хто поруч. Для тих, кому нітрохи не легше, а, можливо, і куди важче, ніж нам. І для цього вкрай необхідно розвивати в собі властивості, які можна позначити словом «мир».

Мир мудрий. Соломон вчить: «… ліпша бо мудрість за перли, і не рівняються їй всі клейноди! Я, мудрість, живу разом з розумом, і знаходжу пізнання розважне» (Прип. 8:11-12).

Ми не в змозі контролювати поточну ситуацію. Але наше «розважне пізнання» дозволяє уникати крайнощів, з якими доводиться стикатися на кожному кроці. Одні з таких крайнощів – паніка, страх, що паралізує і в кожній дії бачить загрозу зараження. Противага цьому – безрозсудне ігнорування реальних загроз. А мудрість дозволяє зберігати баланс, який виявляють у відповідальному ставленні до власного здоров'я і безпеки тих, хто поруч.

Мир випробуваний. Давид волає: «Випробуй, Боже, мене, і пізнай моє серце, досліди Ти мене, і пізнай мої задуми, і побач, чи не йду я дорогою злою, і на вічну дорогу мене попровадь!» (Пс. 138:23-24).

На що я покладаюся? На здоров'я? На добробут? На зв'язки? На стабільність цього світу? Є тільки одне надійне підґрунтя, яке не підведе, – любов Христова. Це – єдина надія, яка не розчарує.

Мир рішучий. Ми повинні твердо слідувати обраному шляху. Не нехтувати необхідними заходами, але й не ігнорувати ближніх, які потребують допомоги. Христос вчив: «Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 5:16).

Саме такий мир ми бачимо в словах Мартіна Лютера з приводу поширення бубонної чуми: «Я попрошу Бога милостиво захистити нас. А потім буду… очищати повітря, давати ліки й приймати їх. Я буду уникати місць і людей, де моя присутність не потрібна, щоб не заразитися і випадково не заразити інших, і таким чином не призвести до їх смерті в результаті моєї недбалості. Якщо Бог захоче взяти мене, Він обов'язково мене знайде, а я зроблю те, що Він очікував від мене, і тому я не понесу відповідальність ні за свою смерть, ні за смерть інших. Однак якщо мій ближній потребує мене, я не буду уникати ні місця, ні людини, а піду так само вільно, як писав вище. Це богобоязлива віра, тому що вона не зухвала, не безрозсудна, і не спокушує Бога».

Як же не повбивати один одного в умовах карантину? Біблія заповідає: «Отож, зодягніться, як Божі вибранці, святі та улюблені, у щире милосердя, добротливість, покору, лагідність, довготерпіння. Терпіть один одного, і прощайте собі, коли б мав хто на кого оскарження. Як і Христос вам простив, робіть так і ви! А над усім тим зодягніться в любов, що вона союз досконалости! І нехай мир Божий панує у ваших серцях, до якого й були ви покликані в одному тілі. І вдячними будьте!» (Кол. 3:12-15).

С. Г.

№ 5 (188) травень 2020 р.
Виходить щомісяця
ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ
Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21 E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф–редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічні редактори — Тарас Пришляк, Тарас Яковин;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код 20559726